HELEN RAY

Agenţia de modele

Traducerea şi adaptarea în limba română de GABRIELA IACOB.

ALCRIS

Capitolul 1

Natalie ridică receptorul în timp ce-şi făcea loc pe birou, ca să poată continua să scrie în timp ce vorbeşte. Aceste socoteli pentru contul Jackson nu mai puteau aştepta. Nu dacă voia să plătească factura aceasta, dar şi propriile ei datorii restante, şi asta până la sfârşitul lunii.

Astfel răspunsul ei în receptor fu unul distrat. Dar nu pentru multă vreme.

— Natalie Faulkner?

Vocea aspră de la celălalt capăt al firului era în mod categoric a unui bărbat, dar era mai ales furioasă. O voce care impunea autoritate prin simpla rostire a numelui ei.

Poate că Natalie ar fi dat atenţie tonului dacă nu ar fi fost atât de preocupată de cifre şi calcule. Era atât de puţin pricepută la aşa ceva! Dee, secretara şi asistenta ei, avea prea multe de făcut ca să îi mai poată da o sarcină în plus.

— Da, spuse încet.

— Domnişoară Faulkner, vocea suna glacial acum, poate că dumneavoastră aveţi timp de pierdut, dar vă asigur că eu nu am. A fost nevoie să-mi schimb tot programul în dimineaţa aceasta ca să mă pot întâlni cu dumneavoastră, cel puţin aţi fi putut ajunge la timp.

Ascultă uimită. Cine se credea acest domn să îi vorbească aşa şi pe un asemenea ton, în legătură cu o întâlnire care nu exista? În dimineaţa asta era liberă, se asigurase seara trecută înainte de a pleca de la birou. Conducea o agenţie de fotomodele şi avea un birou mic şi cochet, de numai două camere, într-un bloc de birouri

ultramodern, căruia ferestrele mate îi adăugau un plus de eleganţă în exterior. Îşi verificase agenda înainte să plece, tocmai pentru că ştia cât de mult timp îi va lua verificarea fiecărui cont. Un teanc de facturi aşteptau să fie plătite.

Stil, asta i se spusese că necesită deschiderea unei asemenea agenţii, o agenţie de fotomodele profesioniste, genul care atrage cei mai buni clienţi. Şi decorul respira stil, cu mobila albă şi argintie în ambele camere, cu scaune din piele albă, confortabile, pentru clienţi, şi cu un scaun asemănător în spatele biroului pentru ea, cu plante tropicale care inundau acest interior. Designul fusese conceput astfel încât să lase impresia de bogăţie şi eleganţă, şi o costase o mică avere.

Se putea descurca şi fără ajutorul străinilor. Era sigură că nu îl cunoaşte pe acest bărbat. Şi-ar fi amintit vocea rece, distantă, dacă ar fi auzit-o vreodată, în timp ce îi vorbea despre o întâlnire inexistentă.

Totuşi, fiind vorba de afaceri, acest bărbat putea fi un potenţial client. Nu refuza niciodată clienţi.

— Cred că e vorba de o greşeală, începu ea cu voce împăciuitoare.

— Dacă e aşa, vă aparţine. Totuşi după ce mi-am reprogramat întâlnirile de astăzi, vă pot oferi cincisprezece minute peste o jumătate de oră. Să fiţi aici!

— Dar…

— Nu obişnuiesc să mă repet, domnişoară Faulkner, continuă vocea aspră. I-am explicat secretarei seara trecută că trebuie să vă vorbesc şi nimic nu s-a schimbat între timp.

Dee! Dee fixase întâlnirea, după ce ea plecase, şi uitase s-o anunţe. Natalie căută agenda sub teancul de hârtii de pe birou, şi pufni când descoperi numele interlocutorului ei în dreptul orei zece. Adam Thornton! Asta era tot ce-i lipsea! Avea o întâlnire cu cel mai

important client al agenţiei şi o ratase. Şi ar fi fost pentru prima dată când s-ar fi întâlnit personal cu principalul acţionar şi directorul general al firmei Thornton Cosmetics.

Nu-i venise să creadă când James Dillman, şeful departamentului Publicitate de la Thornton Cosmetics, o căutase ca să-i propună colaborarea. Voia ca una din fetele agenţiei să fie imaginea reprezentativă pentru Beauty Girl, o nouă linie de produse. Natalie conducea agenţia cam de un an, şi aveau îndeajuns de mult de lucru, dar contractul cu Thornton Cosmetics era o mare realizare. Timp de şase luni colaborase foarte bine cu James Dillman, punând la dispoziţie fotomodelele de care aveau nevoie pentru diferite evenimente promoţionale. Nu era un contract pe care ar fi vrut să-l piardă.

— Îmi pare rău, domnule Thornton, ştia că vocea îi trădează emoţia, se pare că a fost o încurcătură. M-aş bucura să vă pot întâlni la unsprezece şi jumătate.

— Foarte bine, aprobă el şi închise.

Puse încet receptorul în furcă. Prima ei întâlnire cu directorul de la Thornton Cosmetics nu apărea sub cele mai bune auspicii. Nu era un început prea promiţător! Ştia că Adam Thornton îşi conducea propria companie, îl auzise pe James Dillman vorbind despre el, dar până acum încheiase afaceri numai prin intermediul lui James. Colaborarea cu firma ei de fotomodele nu părea îndeajuns de importantă pentru ca el să dorească să încheie personal aceste afaceri. Poate că succesul pe care ultima linie de produse lansată de ei îl avusese, succes datorat în mare parte fotomodelului care îi făcea reclamă, una din fetele agenţiei, schimbase lucrurile. Pentru o clipă se văzu primind mulţumiri pentru că îi alesese fata potrivită pentru campania publicitară. Apoi îşi aminti vocea furioasă.

Sigur că asta se putea datora faptului că ea nu

apăruse la o întâlnire fixată dinainte. Dar nu justifica o astfel de reacţie.

Altceva nu era în regulă, chiar deloc în regulă. Nu putea decât să spere că orice ar fi fost, va putea aranja lucrurile. Nu îşi putea permite să piardă contractul cu Thornton. Acest contract nu-i aducea numai prestigiu, ci şi clienţi, cifra de afaceri se dublase de când Judith devenise Beauty Girl pentru Thornton Cosmetics.

Se ridică şi începu să se plimbe în timp ce o aştepta pe Dee, care coborâse în holul central pentru a face nişte copii xerox după ultimele rapoarte financiare. Ştia că Dee uitase să-i spună de întâlnirea cu Adam Thornton din pricina numărului mare de sarcini cărora trebuia să ia facă faţă. Femeia mai în vârstă îi era secretară, asistent, şi singure conduceau totul. Încruntarea îi încreţi fruntea în timp ce se plimba prin cameră. Uitase de facturi şi plăţi. Era destul de frumoasă pentru a putea fi ea însăşi fotomodel. Părul negru lucios îi încadra faţa, avea pielea ca magnolia iar ochii nu erau nici albaştri, nici verzi, acvamarin spuneau unii. Gura perfectă era pusă în valoare de nuanţa rujului.

Fusese fotomodel pentru o vreme, dar nu i se potrivea. Avea nevoie de o provocare, şi acum avea parte de o asemenea provocare, şi încă din partea unuia dintre cei mai puternici oameni din lumea cosmeticelor. Întreaga ei afacere, agenţia, depindea de întâlnirea cu acest bărbat.

Îşi controlă înfăţişarea în oglinda care acoperea unul din pereţii încăperii, făcând camera să pară mai mare şi mai luminoasă. Arăta la fel de calmă şi de liniştită ca întotdeauna, dovadă a experienţei de fotomodel. O siluetă subţire, pusă în valoare de costumul deux pièces de culoare crem, cu picioare lungi şi bine modelate. Ar fi putut să se întoarcă la cariera de manechin dacă ar fi vrut, dar nu voia. Nu-i plăcuse să fie folosită pe post de umeraş

de lux.

Probabil că exagera importanţa telefonului. Poate că o sunase ca să se consulte în legătură cu imaginea modelului pentru contractul Beauty Girl.

Îşi privi cu atenţie machiajul. Avea nevoie de un retuş. Când termină o auzi pe Dee intrând în birou. Venea la timp, pentru că ea trebuia să plece cât mai repede spre Adam Thornton.

Dee începu să-şi rânduiască hârtiile pe birou.

— Afurisita aceea de maşină iar s-a stricat! exclamă, explicând de ce întârziase atât de mult. O să-mi ia o grămadă de timp să pun toate hârtiile astea în ordine.

Natalie zâmbi înţelegătoare. Avusese şi ea de-a face cu maşina de fotocopiat.

— Trebuie să plec, spuse blând. Trebuie să mă întâlnesc cu Adam Thornton.

— Bine, eu o să dumnezeule, domnul Thornton!

Dee se întoarse speriată. Era o femeie mică de statură, blondă, foarte drăguţă şi cu un gust deosebit în ceea ce priveşte vestimentaţia.

— Oh, Natalie! exclamă ea, închizând ochii ca pentru a-şi arăta regretul. Am uitat cu desăvârşire. A sunat când tocmai închideam seara trecută, şi ţi-am notat întâlnirea în agendă. Tom are gripă, şi cu toată agitaţia din jurul lui aseară, am.

— Linişteşte-te, spuse Natalie zâmbind. Nu-i nicio nenorocire. Acum înţelegea ceea ce la început i se păruse atât de ciudat. Tocmai am stabilit o întâlnire pentru mai târziu.

— Sper că nu are nicio legătură cu Judith, spuse Dee încruntându-se. A lipsit din nou la o şedinţă fotografică dimineaţă.

— Oh, nu, suspină Natalie. Ifosele lui Judith erau ultimul lucru de care avea nevoie în dimineaţa asta.

Când Jason Dillman îi spusese că o alesese pe Judith pentru a fi Beauty Girl, se temuse de problemele care ar fi putut apărea din pricina neseriozităţii ei, şi încercase să-l convingă să aleagă pe altcineva. Dar Jason spusese că va fi ea şi nimeni altcineva, pentru că aşa hotărâse Adam Thornton.

Dee clătină din cap.

— Jake a sunat dimineaţa, dar erai atât de ocupată cu facturile, încât era păcat să te deranjez. Am sunat-o acasă, dar n-a răspuns nimeni. Şi nu e prima dată când o face!

— Ştiu, spuse Natalie. Judith începe să facă din ce în ce mai multe probleme.

Se gândi că acesta ar fi putut fi motivul pentru care Adam Thornton dorea să o vadă, şi nu ca s-o felicite pentru o treabă bine făcută.

— E ea însăşi o problemă, concluzionă Dee, şi începu să împartă hârtiile pe categorii. Şi te-am avertizat că nu e cea mai potrivită pentru a fi Beauty Girl.

Natalie acceptă critica fără să se strâmbe. Ea şi Dee deveniseră foarte apropiate în cele optsprezece luni de colaborare, şi aşa trebuia să fie. Erau singurele angajate şi ajunseseră să se înţeleagă din priviri. Fuseseră de acord că nu Judith era cea mai bună alegere pentru contractul cu Thornton, dar Jason Dillman insistase că ea este singura lor alegere, aşa că Natalie nu avusese de ales. Din nefericire lucrurile merseseră atât de prost pe cât se aşteptau.

— O să vorbesc cu ea, spuse Natalie.

Dee ridică sceptică din sprâncene.

— Ajută la ceva?

— Mă îndoiesc, dar o s-o fac.

— Când se va hotărî să-şi facă apariţia, zise Dee.

— Da, zâmbi Natalie trist, asta e. Pe vremuri Judith îşi făcea apariţia numai când termina banii şi avea nevoie

de lucru, dar de când a devenit Beauty Girl pentru Thornton Cosmetics, vizitele ei erau numai de curtoazie, deci şi foarte rare.

— Ştiu ce mult înseamnă pentru tine, spuse Dee, dar nu m-aş supăra dacă s-ar hotărî să plece la o altă agenţie.

Natalie ascultă critica iară să se supere. Ştia că prima care dădea piept cu izbucnirile clienţilor nemulţumiţi de Judith era Dee, şi că ea nu intervenea decât după ce furtuna trecuse.

Nici ea nu s-ar fi supărat dacă Judith ar fi părăsit agenţia, spera numai ca asta să se întâmple după ce cei de la Thornton Cosmetics ar fi ales o altă fată pentru următoarea campanie promoţională. Contractul, redactat chiar de avocaţii lui Adam Thornton, specifica perioada de timp în care ea îi va reprezenta exclusiv, şi anume un an, după care era liberă să facă ce pofteşte. Natalie ştia că la sfârşitul anului Judith se va întoarce la ea cerând de lucru. Ştia şi că asta se datorează libertăţii deosebite pe care şi-o permitea aici, pe care i-o permitea. „Munceşte numai atunci când eşti nevoit şi distrează-te în rest”, acesta era motto-ul lui Judith în viaţă. Trăia în conformitate cu acest motto, fără să-i pese de ceilalţi. Şi nu era o situaţie uşoară pentru ceilalţi.

Natalie se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Peste o jumătate de oră mă întâlnesc cu Adam Thornton.

— Dar biroul lui e la câteva minute de aici, spuse Dee.

— Ştiu, dar a specificat atât de clar că nu-mi rezervă decât cincisprezece minute, încât n-aş vrea să întârzii.

Dee ridică din umeri.

— Cred că nu-ţi ia mai mult de zece minute să ajungi acolo, dar du-te. Pare a fi un tip dur, nu?

— Cel puţin, aprobă Natalie strâmbându-se. Pentru

cei douăzeci şi cinci de ani ai săi, era încrezătoare şi stăpână pe sine. Dar Adam Thornton o făcuse să se simtă ca o şcolăriţă.

— Mă întreb cum arată, zise Dee.

— Îngrozitor, dacă înfăţişarea îi seamănă cu felul în care vorbeşte.

— De ce? întrebă Dee. Are o voce sexy. îmi place tonul lui grav, dă impresia de putere. Se strâmbă în glumă. Probabil că e îngrozitor, aşa cum spui.

Natalie râse.

— Probabil.

Redeveni serioasă şi adăugă:

— Dacă Judith sună sau vine aici…

— O ţin aici, spuse Dee. Cu forţa, dacă trebuie.

Natalie ştia că ar face-o, dar hotărî să nu se mai gândească la comportamentul lui Judith, ci la ce-i va spune lui Adam Thornton. Nu avea nicio scuză pentru lipsa de profesionalism a lui Judith. Dar îl atenţionase pe James Dillman de la început. Nu era chiar o scuză, ci mai degrabă un mijloc de a scăpa de responsabilitate. Şi Adam Thornton nu părea genul care să permită cuiva să facă asta.

Maşina era parcată la subsolul clădirii, şi făcu un semn prietenos cu mâna când trecu pe lângă portar, înainte de a ieşi în lumina zilei.

Era o toamnă târzie, copacii îşi pierduseră frunzele, iar cerul era mai tot timpul întunecat. S-ar fi putut simţi în aer venirea iernii, dar nu în maşina confortabilă.

Conducea cu abilitate, mişcările ei fiind şi în acest caz, ca în toate de altminteri, extrem de graţioase. Nu părea deloc o femeie de afaceri.

Necazul era că nu ştia cum să se pregătească pentru întâlnirea cu Adam Thornton. Poate că el dorea să-i vorbească despre Beauty Girl, sau poate dorea să-i

vorbească despre orice altceva. Dar ea era competentă în meseria ei. îl convinsese pe James Dillman de asta, o va putea face şi cu directorul general.

Nu ştia prea multe despre el. Adam Thornton era un bărbat care îşi păzea viaţa personală cu străşnicie, sau viaţa lui era atât de neinteresantă încât ziarele nu-l luau în seamă. Lui Natalie îi plăcea mai mult a doua variantă. Ideea unui bărbat între două vârste, cu nevastă şi o grămadă de copii, era mai puţin înfricoşătoare decât ceea ce îşi imaginase ea.

Înfricoşătoare? încetase să-i mai fie frică de ceva sau cineva din ziua în care, la şaptesprezece ani, descoperise că privirea ochilor săi şi un zâmbet timid înduioşează şi cea mai aspră inimă. Iar o rugăminte făcută cu vocea ei suavă îi garanta succesul. Adam Thornton n-o să ştie ce l-a lovit, dacă se dovedeşte a fi un tip dificil!

Parcă maşina în faţa companiei Thornton Cosmetics, şi admiră Porsche-ul parcat alături. Numele lui Adam Thornton era trecut pe perete în dreptul maşinii. Un bărbat între două vârste, cu nevastă şi copii, nu ar fi mers cu o asemenea maşină. Trebuia să se gândească la un alt mod de abordare.

La naiba cu el! Ieşi furioasă din maşină şi trânti portiera. Avea destule probleme şi fără Adam Thornton. Un teanc de facturi o aştepta pe birou, şi cu cât termina mai repede cu atât mai bine.

Thornton Cosmetics ocupa o clădire de mărimea celei în care Natalie închiriase două camere. Parterul era ocupat de recepţie, şi tocurile de la pantofii ei se îngropară în covorul de culoare verde marin, în timp ce se îndrepta spre biroul recepţionerei. Femeia din spatele biroului ar fi putut cere cu succes un loc în agenţia Nataliei. De fapt clădirea era plină de femei frumoase, iar Natalie hotărî că secretara personală a lui Adam Thornton era cea mai

frumoasă.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă aceasta.

Natalie îşi spuse numele.

— Vă rog să luaţi loc. îl voi anunţa pe domnul Thornton că sunteţi aici.

Natalie se îndreptă fără grabă spre unul dintre fotoliile din piele neagră, neştiind cât va fi lăsată să aştepte. Peste zece minute se felicita pentru alegerea făcută, deoarece secretara era încă înăuntru cu Adam Thornton.

Abia după încă cinci minute apăru şi o invită pe Natalie:

— Domnul Thornton vă poate primi acum.

Natalie îşi privi ceasul. Era unsprezece jumătate fix.

O urmă pe secretară, bucurându-se că este puţin mai înaltă decât cealaltă femeie, silueta ei impunându-se, şi astfel moralul care i se deteriorase în ultimele cincisprezece minute, se îmbunătăţi.

— Domnişoara Faulkner, făcu secretara prezentările înainte de a închide încetişor uşa.

Dar cui o prezentase? Biroul părea gol. Era cel mai mare birou în care călcase vreodată. Scaunul din spatele biroului era întors, rotocoale de fum trădând prezenţa cuiva care se încăpăţâna să privească pe fereastră. Adam Thornton nu părea dornic să o cunoască.

Brusc, scaunul se roti.

— Ai reuşit să ajungi la timp de data asta, domnişoară Faulkner. Vocea suna mai adânc, mai profund acum decât prin telefon. Lui Dee i-ar fi plăcut!

Electrizant, acesta era felul în care putea fi descris. Statura lui umplea fotoliul, costumul gri accentua umerii bine conturaţi. Faţa, mai ales, era deosebită. Natalie îl privea uimită. Luată ca întreg, era chipul unui bărbat atrăgător, dar trăsăturile trădau faţa unui bărbat cu porniri

sălbatice, a unui bărbat închis în cuşca civilizaţiei.

Ochii erau albaştri şi adânci ca oceanul, nasul acvilin, buzele strânse ferm. Avea peste treizeci de ani, poate mai aproape de patruzeci.

Mâinile îi atraseră atenţia. Mâini cu degete lungi, puternice dar subţiri. Într-una din ele ţinea un trabuc care degaja un miros plăcut.

I se păru că-l fixează cu privirea de prea mult timp, dar trecuseră numai câteva secunde. Atât i-a luat pentru a-l observa în detaliu.

Ştia că are parte de acelaşi tratament, dar ochii albaştri nu lăsau să se ghicească dacă apreciază sau nu ceea ce vede.

La rândul ei Natalie afişa o privire senină. Pentru nimic în lume n-ar fi arătat amestecul de emoţii care o încercau. Nu voia ca el să vadă şocul pe care înfăţişarea lui i-l produsese, confuzia stârnită de magnetismul ochilor albaştri.

— Mi-am cerut scuze, spuse încet. Dar dacă doriţi s-o mai fac o dată. Ridică din sprâncene, fixându-l.

— Nu-i nevoie. Am aflat deja că nu ai fost informată despre întâlnirea pe care o fixasem.

Natalie se miră.

— Aţi aflat?

El dădu doar din cap, aprobator.

— Telefonul meu te-a luat prin surprindere, şi nu ştiai ce să crezi despre întâlnirea de la ora zece. Era clar că nu aflaseşi despre ea. Te rog, ia loc, domnişoară Faulkner.

Natalie se aşeză, îşi încrucişă picioarele, conştientă de priveliştea pe care i-o ofereau lui Adam Thornton, care se ridicase. Era atât de înalt cum se aşteptase. Stând lângă fotoliul ei, statura lui o făcea brusc mică şi vulnerabilă.

Se aşeză pe marginea biroului, în faţa ei. Ochii lui o măsurară îndelung. Brusc, expresia feţei i se înăspri.

— Putem trece direct la subiect, spuse pe un ton care arăta că puţin îi păsa dacă ea este de acord sau nu. Vreau ca domnişoara Grant să fie înlocuită, pentru contractul Beauty Girl.

Natalie suspină din pricina felului dur de abordare a unui asemenea subiect. îşi muşcă buzele când observă satisfacţia din ochii lui. La naiba! îi plăcea s-o vadă astfel. Dar era foarte serios, cererea lui era categorică.

Dădu capul pe spate, provocându-l.

— De ce?

El ridică din sprâncene, nefiind obişnuit ca deciziile lui să fie puse sub semnul întrebării.

— Am nevoie de un motiv? întrebă glacial.

Natalie se îndoia că un asemenea bărbat ar fi simţit vreodată nevoia unui motiv pentru a acţiona. Dar simţea că el îi datorează o explicaţie pentru o asemenea cerere, şi fie că îi plăcea sau nu, ea aştepta s-o audă.

— Da, cred că aveţi nevoie de un motiv, spuse încăpăţânată.

O privi tăcut câteva minute.

— Bine, domnişoară Faulkner, puteţi afla motivul. Domnişoara Judith Grant este amanta lui Jason Dillman, şeful departamentului Publicitate.

Declaraţia fusese făcută în mod deliberat cât mai calm cu putinţă, fără emoţie, şi efectul era garantat. O lăsă pe Natalie fără grai. Nu se îndoia de adevărul celor spuse, tocmai pentru că o cunoştea pe Judith.

— Iar el este însurat, adăugă Adam Thornton în liniştea care se aşternuse.

Natalie închise ochii pentru o clipă. Judith făcuse multe trăsnăi, dar asta era prea de tot. Ştia cât de important era contractul cu Thornton pentru Natalie, şi nu numai că apărea când avea chef la şedinţele foto, dar se încurcase cu un bărbat însurat, angajat al lui Adam

Thornton. Şi acesta nu părea deloc de acord cu aşa ceva. Chipul lui Jason Dillman îi veni în minte. Nu lăsa impresia unui bărbat însurat. Luaseră masa de câteva ori, în preajma negocierilor, şi o curtase discret. îl refuzase în aceeaşi manieră, şi se părea că el găsise repede consolare.

Tot ce putea face era să încerce s-o apere. Era datoare să facă un asemenea gest, chiar dacă ştia că pusă în aceeaşi situaţie, Judith nu ar simţi la fel.

— Poate nu ştie că este însurat.

— Ştie.

— Ştie? Răspunsul o luă prin surprindere.

— Da, confirmă Adam Thornton, morocănos. Şi dacă nu eşti atentă, agenţia dumitale va deveni celebră pentru altceva decât pentru modelling.

Natalie păli.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Folosiţi-vă imaginaţia, domnişoară Faulkner. Există un nume pentru modelele care oferă şi alte servicii decât le cere meseria.

— Cum îndrăzniţi? Se ridică indignată, dar apoi regretă această reacţie, care o adusese periculos de aproape de Adam Thornton. Se aşeză repede înapoi.

— Îndrăznesc, spuse el dur, neimpresionat de furia ei. Şi vreau să înceteze.

Natalie clipi repede încercând să-l privească în ochi. îl ura pentru calmul cu care îi defăimase agenţia, fetele. Tocmai o acuzase că oferă un alt soi de servicii.

— Atunci vorbiţi cu Jason Dillman. E nevoie de doi, ştiţi.

— Mă pricep şi eu la ale vieţii! izbucni el.

Putea să-şi dea şi singură seama că este mai mult decât familiarizat cu aceste aspecte. Degaja sexualitate. Era oare însurat? Natalie se îndoia că ar fi căsătorit. Lăsa impresia unui lup singuratic. Iar îi vedea latura sălbatică!

— Oricum, continuă el, cred că aceasta este responsabilitatea dumitale.

— A mea? protestă ea.

— Judith Grant este model la agenţia dumitale.

— Şi dumneavoastră a-ţi ales-o pentru Beauty Girl!

Încă o dată, el ridică din sprâncene.

— Nu eu, spuse clătinând energic din cap, Jason.

— Dar el mi-a spus.

— Ce?

— Nimic! izbucni, roşind din pricina sarcasmului din vocea lui. Bine, domnule Thornton, o să vorbesc cu Judith.

— Vei face mai mult decât să vorbeşti cu ea dacă doreşti să păstrezi contractul cu Thornton Cosmetics. Se ridică şi se îndreptă spre scaunul din spatele biroului. Ori această aventură încetează acum, ori renunţăm la serviciile agenţiei dumitale.

— Asta v-ar costa foarte mulţi bani. Natalie apelă la acest argument, ştiind că lansarea ultimului produs şi toată campania promoţională susţinută printr-un singur manechin, Judith, costase o avere.

Adam Thornton o privea calm.

— Îmi pot permite, spuse el arogant.

— Ascultaţi, începu ea nerăbdătoare, în fond de ce vă priveşte? Judith nu este prima femeie care are o aventură cu un bărbat însurat.

— Mă priveşte, domnişoară Faulkner. Şi cred că ar trebui să te privească şi pe dumneata. Sau modelele agenţiei oferă totuşi şi alt fel de servicii?

O privi cu ochi reci.

Natalie nu mai fusese niciodată atât de furioasă. îi venea să-l pălmuiască, şi rezista cu greu tentaţiei. Dar nu-i era de niciun folos să-şi piardă cumpătul în faţa unui asemenea individ.

— Ei bine? Oferă?

Natalie îşi reprimă orice pornire violentă.

— Cred că sunt îndreptăţită să primesc scuzele de rigoare pentru că ne-aţi insultat, pe mine şi pe fetele care lucrează pentru mine.

Refuză să-şi plece ochii în faţa privirii lui directe.

— Asta înseamnă că răspunsul este „NU”?

— Da!

— Păcat, aş fi avut o propunere. pentru dumneata.

— Domnule Thornton!

— Bine, ridică mâna făcându-i semn să tacă. Dacă agenţia dumitale este atât de nevinovată pe cât susţii, îmi cer scuze. Nu părea obişnuit cu aşa ceva. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că unul dintre modele dumitale are o relaţie adulterină cu unul dintre angajaţii mei.

La cei douăzeci şi cinci de ani, Natalie ar fi trebuit să fie obişnuită cu remarcile de genul acesta, şi să nu mai roşească. Dar nu se aşteptase la asta din partea lui Adam Thornton. Cu acest comentariu personal o făcuse brusc conştientă de senzualitatea lui. Şi după numeroasele insulte la care fusese supusă nu-i plăcea să vadă în el altceva decât era: un duşman. Cu cât avea mai puţin de-a face cu el, cu atât mai bine.

Se ridică.

— V-am spus că voi vorbi cu Judith.

— Şi dacă nu ascultă?

— Mă voi asigura că o face, îi spuse încrezătoare, deşi nu asta simţea. Era ultima persoană pe care Judith ar fi ascultat-o. Dar trebuia să încerce.

Dădu din cap, concediind-o.

— Atunci v-o încredinţez.

Natalie aruncă o ultimă privire spre biroul din spatele căruia urcau din nou rotocoale de fum. Expresia lui era impenetrabilă, în timp ce-şi fuma trabucul.

Dar era conştientă că o urmăreşte cu privirea în timp

ce se îndrepta spre uşă. îşi reveni abia când se instală în propria ei maşină.

Cum putuse Judith să se încurce cu un bărbat însurat? Fără să-i pese, după cum ştia din experienţele trecute.

Natalie ajunse înapoi la birou abia după ora douăsprezece şi furia şi ruşinea pe care le simţise când Adam Thornton o acuzase n-o părăsiseră. Emoţii care nu-i puteau fi citite pe chip.

Dee ridică privirea din hârtii, în timp ce ea intra în cameră.

— Ai o vizită, spuse veselă.

— Judith? întrebă Natalie plină de speranţă.

— Judith… Dee aprobă cu o grimasă.

Natalie păşi cu hotărâre în birou, închise uşa şi se pregăti de confruntarea cu fata care stătea în spatele biroului, sora ei, Judith.

Capitolul 2

Un observator atent nu ar fi putut spune că sunt surori. Judith era blondă în timp ce Natalie avea părul negru, ochii ei erau albaştri, fără acel amestec de albastru şi verde care făceau ochii lui Natalie atât de greu de descris. Până şi trăsăturile erau departe de asemănare, chiar dacă amândouă erau frumoase. Purtau aceleaşi numere la haine, încă de când erau copii. Şi încă de pe atunci Judith îi împrumuta hainele fără s-o întrebe.

Dar Judith se mişca cu o graţie studiată, cultivată de-a lungul anilor, în timp ce mişcările lui Natalie erau mai hotărâte.

Natalie era mai mare cu trei ani şi întotdeauna făcuse tot ce putuse ca să-şi apere sora mai mică. Rareori i se mulţumise pentru asta. Iar acum lipsa de consideraţie faţă de agenţie era o dovadă a lipsei de consideraţie faţă de ea.

Când se mutaseră la Londra, Judith mai târziu cu un an, părinţii o rugaseră pe Natalie să promită că va avea grijă de sora ei mai mică. Nu era o sarcină uşoară. După şase luni de convieţuire în acelaşi apartament, Judith făcuse prima mişcare mutându-se, sub pretextul lipsei de intimitate. În inima ei Natalie se simţise uşurată, dar părinţii lor aveau alte sentimente.

Când îşi deschisese agenţia, părinţii interveniseră din nou. Implorând-o, o forţaseră să ia o decizie pe care altminteri nu ar fi luat-o. O angajase astfel pe Judith. O făcuse pentru ei şi pentru că nu voia să se simtă vinovată faţă de ei. Erau îndeajuns de îngrijoraţi şi fără să ştie că au motiv să fie astfel. În ultimii trei ani Judith schimbase bărbat după bărbat.

Şi acum un bărbat însurat. Nu primul. Dar părinţii lor ar fi suferit dacă ar fi aflat. Trebuia să obţină stoparea acestei aventuri înainte ca ei să afle şi ea să se ruineze. Natalie nu se minţea singură. Ştia că Adam Thornton vorbise serios, chiar şi în privinţa ameninţărilor.

Sora ei se ridică cu acea graţie care o făcuse celebră: Judith Grant, model. îşi schimbase numele din Faulkner în Grant, considerând că numele părinţilor nu sună destul de profesional. Natalie se bucura acum că o făcuse. Asta însemna că Adam Thornton era departe de a şti adevărul despre relaţia lor. Ar fi fost şi mai dur dacă ar fi ştiut că Judith este sora ei.

— Nu te încrunta, dragă, îi aruncă Judith cu voce guturală, aşezându-se pe un alt scaun. Nu-ţi cotrobăiam prin birou, doar îţi încercam scaunul. Nu înţeleg cum poţi să stai la birou toată ziua.

Natalie se aşează pe scaunul pe care sora ei abia îl părăsise, ştiind că vor avea o discuţie de afaceri şi nu de familie. Era penibil şi aşa, fără implicaţii de rudenie.

— Judith, trebuie să-ţi vorbesc.

— Nu despre şedinţa foto! Mi-a ţinut Dee discursul despre responsabilitate!

Natalie uitase cu desăvârşire că sora ei lipsise la şedinţa foto de dimineaţă. Şi acum asta n-o mai mira.

— Atunci nu-ţi voi mai pomeni de asta, doar voi adăuga că nu trebuie să se mai întâmple. Conduc o afacere, Judith, şi.

— Parcă spuneai că nu vom vorbi despre asta, o întrerupse sora ei, evident plictisită.

— Bine. Hai să vorbim despre Jason Dillman.

O privi pe Judith cu atenţie. Dar dacă spera s-o ia prin surprindere, nu avea noroc. Judith nu era impresionată de schimbarea subiectului, şi îşi verifica manichiura cu aceeaşi expresie de plictiseală.

Natalie oftă.

— Judith, te vezi cu el?

Ochii albaştri îi susţinură privirea.

— Bineînţeles, doar lucrăm împreună pentru Beauty Girl.

— Nu la asta mă refeream şi ştii prea bine ce vreau să spun, zise Natalie exasperată.

— Natalie, dacă vrei să mă întrebi dacă mă culc cu el, de ce nu întrebi aşa?

— Ei bine, o faci?

— DA.

— Judith, este însurat.

— Şi? îi răspunse sora ei, total dezinteresată.

Uneori Natalie simţea că nu-şi cunoaşte sora deloc.

Acesta era un astfel de moment. Părea că nu-i pasă de faptul că Jason Dillman are o familie, o soţie.

— Nu este fericit cu nevastă-sa…

— Niciunul nu este, sublinie Natalie în derâdere, ceea ce o făcu în sfârşit pe Judith să reacţioneze, strâmbându-se.

— Bine, ştiu că Kenny nu căuta decât o aventură pentru perioada în care nevastă-sa aştepta un copil, dar cu Jason e diferit.

Natalie habar nu avea că sora ei, atât de sofisticată în alte privinţe poate fi atât de lipsită de gust şi bun simţ când vine vorba de relaţia cu un bărbat. Avusese o aventură cu Kenny Richards în urmă cu un an, susţinând că mariajul lui se sfârşise, şi că îşi va părăsi soţia când va veni timpul. Dar se dovedise că soţia era cât se poate de însărcinată şi nu putea să-şi îndeplinească obligaţiile maritale din pricina sănătăţii şubrede. De îndată ce copilul se născuse, Kenny o părăsise pe Judith.

— Este într-adevăr aşa, sau aşa îţi spune el?

— Nu, nu sunt vorbe goale. Ochii lui Judith sclipiră furioşi. Ar fi părăsit-o pe Tracy de mult dacă şi-ar fi permis.

Natalie se încruntă.

— Cum adică?

— Spus în mod brutal, înseamnă că Tracy ţine bine baierele pungii, îi răspunse Judith plictisită. Iar slujba la Thornton Cosmetics nu este de lepădat. Este bine plătit şi îi este asigurată o anume poziţie. Nu cred că Adam Thornton va fi prea încântat când va afla de relaţia noastră.

— De ce? îşi doreşte şi el să aibă o relaţie cu tine? Era singura explicaţie care-i venea în minte. Altfel nu înţelegea de ce acesta se implica atât.

— Dumnezeule, nu! Judith izbucni în râs. Adam Thornton interesat de mine? Nu se încurcă niciodată cu modele. Ultima femeie din viaţa lui e o prinţesă în carne şi oase.

— Ar putea la fel de bine să fie şi una moartă, spuse Natalie sec.

— Foarte amuzant. Încercam doar să-ţi explic că nu sunt genul lui. Se încruntă. De ce, brusc, eşti interesată de

el? Nu am mai vorbit niciodată despre el.

— Pentru că nu îl întâlnisem. Ştie despre tine şi Jason, Judith. Mi-a acordat o audienţă în dimineaţa asta doar ca să-mi spună despre voi. Vrea ca această aventură să înceteze, şi vrea ca tu să fii cea care îi pune capăt. îşi privi sora în ochi cu hotărâre.

— La naiba! murmură Judith şi începu să se plimbe prin cameră. Cum naiba a aflat?

— Habar n-am.

— Ne întâlnim numai în timpul zilei, tocmai ca să nu trezim suspiciuni, continuă Judith, fără să-i dea atenţie lui Natalie.

— Jason Dillman este motivul absenţelor tale de la şedinţele foto? se miră Natalie.

— Trebuia să ne întâlnim cumva, nu?

— Dar nu în timpul plătit de Adam Thornton!

Gura lui Judith se strâmbă dispreţuitoare.

— Nu de timpul lui plătit îi pasă lui, ci de surioară.

— Surioară? întrebă Natalie.

— Îhî, aprobă Judith, dând din cap. Jason este căsătorit cu sora mai mică a lui Adam Thornton.

— Şi tu. Natalie o privea consternată, incapabilă să mai continue.

Nu era de mirare că Adam Thornton era atât de furios şi dorea ca această aventură să înceteze imediat. Propriul lui cumnat! Era mai mult decât îndreptăţit să fie furios. Şi era furios pe Judith. Sora ei fusese întotdeauna încăpăţânată, chiar şi când era copil, obţinând ceea ce-şi dorea, când îşi dorea, fără să-i pese de ceilalţi şi sentimentele lor. Dar nu putea să-i permită să fie astfel şi acum. Mersese prea departe. În trecut fusese răsfăţată de nişte părinţi mult prea indulgenţi. Acum însă lucrurile trebuiau să se schimbe. O va determina pe Judith să se gândească şi la ceilalţi: la Tracy Dillman, pe de o parte, la

Adam Thornton, pe de altă parte, şi chiar şi la ea, propria ei soră. Lui Judith puţin îi păsase de reputaţia agenţiei când se lăsase antrenată în această aventură.

— Cum ai putut, Judith? o întrebă furioasă. Cumnatul lui Adam Thornton?!?

Sora ei ridică din umeri.

— Nu ştiam asta de la început. Iar când am aflat, acest lucru nu mi-a schimbat sentimentele faţă de el. De ce m-ar interesa cu cine este cumnat? Dacă nenorocita aia mică nu-l poate păstra, atunci să-i redea libertatea în loc să fugă în braţele frăţiorului.

— Căţea nenorocită!

— Natalie! Judith înmărmurise sub duritatea cuvintelor lui Natalie.

— Eşti surprinsă? răbufni aceasta. Ochii îi deveniseră de un albastru metalic. Credeai că n-o să îndrăznesc niciodată să-ţi spun ce cred despre tine? Ei bine, îndrăznesc. Ai făcut multe năzbâtii până acum, dar asta le pune capac la toate. Este evident că Tracy Dillman îşi iubeşte soţul şi de aceea nu doreşte să-l piardă. Dar apari tu, frumoasă şi disponibilă.

— Ajunge, Natalie, spuse Judith, albă ca varul. N-am venit aici ca să mă insulţi.

— A, da? Şi de ce-ai venit? Nu ca să munceşti, în orice caz! Vreau ca această aventură să se termine, Judith, sau îţi retrag contractul pentru Beauty Girl.

Judith o privi liniştită.

— Nu poţi face asta, spuse pe un ton confidenţial.

— Poate că eu nu pot, dar Adam Thornton poate. Aruncă cuvintele conştientă că niciodată nu mai reacţionase astfel. Avocaţii lui te pot face să regreţi până şi faptul că ai auzit de Jason Dillman.

— Niciodată! negă Judith, clătinând puternic din cap. îl iubesc.

Instinctul protector de soră mai mare îi risipi furia Nataliei într-o secundă.

— Poate doar crezi că-l iubeşti, spuse mai blând.

— Nu cred, ştiu că-l iubesc.

— Dar e însurat, Judy.

— Nu-mi spune aşa, sări Judith. Ştii că nu-mi place. Doar pentru că Jason a semnat o hârtie în urmă cu şapte ani nu înseamnă că este încă însurat. Oamenii se mai schimbă în şapte ani.

— Atunci de ce nu-şi părăseşte soţia?

— Ţi-am spus.

— Ce? Că şi-ar pierde slujba şi banii soţiei? Mă întreb care dintre pierderi îl deranjează cel mai mult. Nu poţi iubi un asemenea bărbat, Judith.

— Ba pot. Şi vreau să-l păstrez. Vocea nu putea să-i mascheze satisfacţia.

— Trebuie să întrerupi această relaţie.

— De ce?

— Pentru că este imorală, Judith. Natalie o privi exasperată. Mama şi tata ar fi scoşi din minţi dacă ar afla. Şi pentru că Adam Thornton va ruina această agenţie dacă tu continui.

— Deci asta era! Cam atât în ceea ce priveşte dragostea de soră! zise Judith caustic. Agenţia asta înseamnă totul pentru tine. E mai importantă decât mine, decât mama şi tata, mai importantă decât orice bărbat.

Gura i se schimonosi, stricându-i frumuseţea perfectă a feţei.

— Ţi-ar trebui un bărbat, Natalie. Nu că Lester n-ar fi bărbat, continuă dispreţuitoare. Mă rog, un bărbat adevărat. Poate atunci ai înţelege ce simt pentru Jason.

Natalie ignoră remarca grosolană la adresa lui Lester, ştiind că antipatia dintre cei doi este reciprocă. Se întâlnea cu Lester Fulton cam de trei luni, şi din primul

moment în care el şi Judith se întâlniseră, se detestaseră.

O rănise însă insinuarea că ea are nevoie de un bărbat. Ştia că Judith o considera îngâmfată pentru că refuza să-i facă confidenţe despre relaţiile ei, dar asta nu însemna că ea, Natalie, nu este curtată. Avusese destule relaţii în ultimii ani, şi faptul că nu vorbea despre ele, nu le scădea importanţa. Dar pe cine minţea? Relaţiile chiar nu fuseseră importante. Nu se îndrăgostise niciodată, nici măcar nu fusese tentată să se îndrăgostească. Judith avea dreptate. Natalie nu avea idee despre ce simţea sora ei pentru Jason Dillman.

— Nu renunţ la el, Natalie, adăugă Judith, vehement. N-ai decât să faci ce vrei. Şi la fel şi Adam Thornton, dar eu nu renunţ la Jason.

Deschise uşa.

— Nu o voi face, Natalie.

Ieşi repede.

Natalie îşi cuprinse tâmplele cu palmele. îşi cunoştea sora, ştia cât de încăpăţânată poate fi. Ştia că nu va întrerupe relaţia cu Jason Dillman. Ce va face Adam Thornton când va afla?

Judith o băgase într-o mare belea. De când îşi amintea, Natalie nu făcea decât să-şi scoată sora din diverse încurcături. Dar Judith nu voia ajutor de data asta, pentru că nu voia să iasă din încurcătură.

Natalie nu avusese nici cea mai vagă idee că Tracy Dillman este sora lui Adam Thornton. Dumnezeule, cât de furios trebuie să fie pe Judith! Şi în aceste condiţii faptul că voia să-i anuleze contractul de Beauty Girl lui Judith, era o nimica toată pe lângă ce ar fi putut face. Pe lângă ce poate face! Judith refuzase să rupă relaţia cu Jason Dillman iar el ameninţase că într-un asemenea caz va anula toate contractele cu agenţia Nataliei.

Dee intră şi depuse rapoartele xeroxate dimineaţa pe

birou.

— A fost o discuţie neplăcută, nu-i aşa?

— Da, suspină Natalie.

— Cum a fost cu Adam Thornton? întrebă Dee curioasă.

— Arogant, răspunse Natalie fără să se gândească, şi apoi roşi când văzu că nu făcuse decât să sporească curiozitatea asistentei sale.

— I se potriveşte vocea?

Dacă i se potrivea? Şi încă cum! Imaginea bărbatului între două vârste, pe care se aştepta s-o vadă, i se părea acum o glumă.

— Cred că da, răspunse nonşalant Natalie. Dee, dacă cumva mă caută la telefon, trebuie să-i spui că nu sunt aici.

Dee o privi, aşteptând. Apoi întrebă:

— Necazuri?

— Da, oftă Natalie.

— Din cauza lui Judith?

— Cum de-ai ghicit?

— Nu-i greu. Prietena ei dădu din cap. Ştiu că este sora ta, drăguţo, dar merită?

— Nu, dar liniştea părinţilor mei e mai importantă. îşi muşcă buza. Ei nu ştiu nimic din tot ceea ce face ea în mod curent.

— Te pot ajuta cu ceva? o întrebă Dee.

— Nu, dar mulţumesc, Dee. Natalie dădu din cap, ştiind că trebuia să iasă singură din belea. Numai de-ar putea! Doar să mi-l iei pe Adam Thornton de pe cap.

— O să-i spun că nu eşti aici. Dee se îndreptă spre ieşire. Trebuie să mă duc până acasă să văd ce face iubitul meu soţ. Ridică ochii spre tavan. Probabil că este pe jumătate mort, ca orice bărbat când se îmbolnăveşte.

Natalie râse, dar zâmbetul îi dispăru când rămase singură. Ziua începuse atât de bine, dar apoi. Nu-i venea

să creadă că ceea ce i se întâmplă e real. Şi un teanc de facturi o aştepta încă. Se hotărî să sară peste prânz.

Abia după ora şase ajunse acasă. Liniştea apartamentului ei o calma întotdeauna. Nu era un apartament mare, dar era locul unde putea fi ea însăşi. Deşi îşi păstrase calmul în aparenţă, în faţa lui Dee, ziua i se păruse chinuitoare. Şi faptul că Adam Thornton o căutase la telefon în mod repetat, îi sporea nervozitatea. Nu credea că răspunsurile evazive ale lui Dee îl convinseseră.

Nu era un bărbat răbdător, ci din contră. Iar ea, de dragul agenţiei, se ruga ca această răbdare să existe.

Nu ştia ce va face cu Judith. Sora ei refuzase să renunţe la legătura pe care o avea cu Jason, iar ea nu putea s-o forţeze în niciun fel, chiar dacă asta urma să aibă repercusiuni atât de grave pentru agenţie. Până când nu va găsi o soluţie, nu avea rost să vorbească cu Adam Thornton.

Baia caldă o învioră şi o ajută să se pregătească pentru întâlnirea cu Lester.

Se cunoscuseră în lift, compania pentru care lucra el având birourile în aceeaşi clădire cu agenţia ei. După o perioadă în care se salutaseră politicos, el o invitase în oraş. Natalie se hotărâse greu dacă să accepte sau nu. Era o diferenţă între a răspunde la un salut şi a petrece o seară întreagă împreună. Se hotărâse că îl place suficient pentru a petrece un timp în compania lui. îi plăceau blândeţea lui, faptul că întotdeauna se îmbrăca elegant. Seara fusese un succes, şi altele asemenea o urmaseră. De atunci trecuseră trei luni.

Îi reveniră în minte cuvintele lui Judith, şi puţina bună dispoziţie îi dispăru. Nu că Lester n-ar fi fost bărbat, putea fi chiar pasional atunci când dorea, dar nu era îndrăgostită de el.

Lester sosi la timp. Era întotdeauna foarte punctual.

— Arăţi minunat, spuse el. Am rezervat o masă pentru ora opt. Trebuie să plecăm acum dacă vrem să ajungem la timp.

Lui Natalie îi plăcea punctualitatea lui, la orice fel de întâlnire. îi dădea un sentiment de siguranţă. Şi după ce întreaga zi era femeie de afaceri, îi plăcea ca seara să se simtă protejată.

Nu era la fel de încântată de zelul lui de a-i da idei despre cum trebuie să-şi conducă afacerile.

El observă că răspunsurile ei sunt neatente şi o întrebă ce s-a întâmplat. De îndată ce ea pomeni numele lui Judith, expresia lui se întunecă.

— Nu înţeleg de ce-ţi mai baţi capul cu ea. E un ghimpe-n coaste.

— E sora mea.

— Afacerile sunt afaceri, Natalie, îi spuse el pompos. Loialitatea familială nu are ce căuta aici.

Judith era singura notă discordantă în relaţia ei cu Lester, şi de aceea, în general, evita să vorbească despre ea. Dar acum simţea nevoia să se destăinuiască. Era iubitul ei, şi trebuiau să-şi împărtăşească şi necazurile.

Lester fu dezgustat după ce află întreaga poveste.

— E tipic pentru ea, spuse. Ei bine, e foarte simplu. îi spui lui Adam Thornton că poate să-i retragă contractul pentru Beauty Girl.

Ea oftă.

— Nu este chiar atât de simplu. Părinţii mei se bazează pe mine, ca să am grijă de ea.

El se strâmbă.

— Asta e datoria unui soţ, nu a unei surori. Şi după comportamentul ei, nu cred că-şi va găsi prea curând unul.

Natalie ştia că sora ei merită şi tonul şi cuvintele. Şi totuşi nu-i plăceau. îi cunoscuse atât pe părinţii lui Lester,

cât şi pe fratele lui mai mare. Nu ar fi spus-o niciodată cu voce tare, dar observaţiile ei nu erau măgulitoare. Şi, în plus, perseverenţa cu care părinţii lui se implicau în viaţa lui şi a fratelui lui nu i-ar fi dat dreptul să aibă asemenea opinii.

— E timpul ca Judith să se descurce singură, continuă Lester. Cum dă de necaz, dă fuga la tine.

— Nu ea a venit la mine, şi nici nu crede că ar avea vreo problemă. Ţi-am spus, Adam Thornton m-a căutat.

— Nu e genul de bărbat cu care să te pui.

De parcă ea n-ar fi ştiut!

— Îl cunoşti? îl întrebă.

— Am auzit despre el. Şi citesc despre el din când în când în ziarele financiare. Compania lui este una dintre cele mai mari companii producătoare de cosmetice din lume. Ai avut noroc că ai obţinut acele contracte.

— N-a fost noroc! sări Natalie. Am muncit din greu pentru ele.

Îşi reprimă un suspin. Nu mai era aşa de sigură că le obţinuse datorită muncii sale. Se temea că legătura dintre Judith şi Jason Dillman era motivul pentru care acesta îi oferise acele contracte.

— Ştiu. Lester îi cuprinse mâna înţelegător. Şi ar fi păcat s-o laşi pe Judith să strice totul. Nu poate avea o relaţie cu cumnatul lui Adam Thornton.

— Dar o are deja!

— Atunci opreşte-o.

— Cum? I-am spus că Adam Thornton a aflat şi ne ameninţă carierele amândurora. N-a fost prea impresionată.

— Atunci poate că tu şi Adam Thornton acţionaţi greşit. Lester se încruntă. De ce nu încercaţi să exercitaţi presiuni asupra lui Jason Dillman?

Chiar, de ce? Oare Adam Thornton nu avea niciun fel

de influenţă asupra cumnatului său? Trebuia să aibă. Ea nu putuse face nimic, acum era rândul lui. Mulţumită că găsise o soluţie, îi zâmbi lui Lester şi schimbă subiectul.

Discutară despre slujba lui, şi Natalie fu uimită de uşurinţa cu care el lucra cu cifrele, care în ultimele zile fuseseră un coşmar pentru ea.

— Poate că ar trebui să fii contabilul meu, îi spuse ea în glumă.

— Nu cred că îţi poţi permite să mă plăteşti, îi răspunse el serios. îţi place să conduci această afacere, Natalie? Mi se pare că nu-ţi aduce decât necazuri.

— Îmi place. Reprezintă independenţa mea.

— Mi-ar plăcea să nu fii atât de independentă.

Natalie râse forţat.

— Nu-ţi plac femeile de afaceri? îl tachină ea.

— Nu chiar, spuse Lester lipsit de umor.

Natalie îl privi surprinsă.

— Ei bine, nu-mi plac. Prefer ca soţia mea să se concentreze asupra mea şi a copiilor mei, nu asupra facturilor.

Aşa vorbea şi mama lui!

— N-ar fi prea plictisitor pentru soţia ta? spuse Natalie cutremurându-se la gândul unei asemenea perspective.

— Nu cred. De ce râzi?

Dacă n-ar fi râs, ar fi izbucnit în plâns. Discuţia devenise prea serioasă şi surprinzătoare. Nu ştiuse că Lester o vede mama copiilor lui. Casnică. Ţinea la el, dar numai atât.

— Te tachinez, Lester. Sunt sigură că femeia pe care o vei alege va fi fericită să fie mama copiilor tăi.

— Crezi?

— Sunt sigură, spuse ea zâmbind. E târziu.

Se despărţiră cu un sărut. Natalie se simţea uşurată.

Fusese o zi înfiorătoare: ameninţările lui Adam Thornton, încăpăţânarea surorii ei, şi aflase şi că Lester era misogin.

Şi ziua de mâine nu se anunţa mai bună.

Surprinzător, a doua zi începu destul de liniştit. N atalie avu o întâlnire de afaceri cu nişte clienţi noi, de care va avea mare nevoie dacă Adam Thornton îşi va pune ameninţările în practică.

Acesta nu mai sunase, iar ea nu intenţiona s-o facă. Până când se vor clarifica lucrurile, în vreun fel, prefera să stea liniştită.

Dee, îmbujorată, intră în bioru.

— Nu cred că pot să-l mai amân, Natalie.

— Poftim? întrebă neatentă.

— Adam Thornton. Secretara lui sună întruna. Nu pot continua să spun că n-ai venit.

Natalie îşi aminti că Dee nu ştia că hotărâse să vorbească cu el, dacă o caută.

— A sunat de multe ori?

— Da. Iar ultima dată m-a sunat chiar el, nu secretara. Era furios.

— Îmi pare rău, Dee. Sună-l, te rog. Voi vorbi cu el.

După câteva minute Dee se întoarse.

— Nu mai e acolo.

— Nu mai e acolo, sau doar aşa spune secretara? Părea o reacţie potrivită lui, s-o caute toată dimineaţa, şi apoi să refuze să-i vorbească.

— Mi-a spus că nu e acolo, înainte să-i spun cine îl caută, explică Dee. Să mai încerc?

— Te rog.

Îşi privi ceasul. Era devreme pentru prânz, dar poate că preferase să mănânce decât să încerce să ia legătura cu o persoană atât de neînsemnată ca ea.

Pe neaşteptate Adam Thornton dădu buzna în biroul ei. Dee nu avusese când s-o anunţe.

Uitase cât de înalt este, şi cum poate să-i dea sentimentul că o domină. Parcă umplea încăperea cu prezenţa lui, în timp ce stătea privind-o furios. Şi nu era singurul lucru pe care-l observase la el în câteva secunde. Era la fel de atrăgător pe cât şi-l amintea.

Dee reuşise să-l ajungă din urmă.

— Îmi pare rău, Natalie.

— Nu-i nimic. Întinse mâna şi făcu prezentările. Dânsul este Adam Thornton.

Dee îi întinse mâna, fără să zică nimic, impresionată.

El se întoarse spre Dee şi-i zâmbi.

— Dumneavoastră sunteţi cea care a reuşit să-mi prostească secretara toată dimineaţa. Sunt tentat să vă angajez.

Natalie îl privea uimită. Schimbarea era radicală. Zâmbetul îi îndulcise fiecare trăsătură. îşi impuse să nu se lase la fel de vrăjită ca Dee de farmecul lui. Acesta era un bărbat periculos şi nemilos, şi era mai bine ca ea să nu uite asta.

— Mulţumesc, Dee. Observă dezamăgirea asistentei sale în timp ce aceasta părăsea biroul.

Îl privi calmă şi întrebă:

— Ei bine, domnule Thornton, cu ce vă pot ajuta?

El se aşeză liniştit pe scaun, înainte de a răspunde.

— Pentru început, a-i putea să-mi spui Adam. Presimt că vom lucra împreună în viitor, şi vom fi destul de apropiaţi ca să-mi poţi spune pe nume.

Natalie îl privi îngrijorată.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am decis să mă ocup personal de orice lucru care are legătură cu această agenţie, şi sunt destule contracte, nu? Ba mai mult, sunt gata să accept şi favorurile suplimentare pe care le oferiţi, pe lângă contracte.

Capitolul 3

Natalie simţi că se îneacă de furie.

— Conduc o afacere aici, domnule Thornton, nu altceva.

— Sunt convins, îi răspunse el. Dar realizezi că o companie ca a mea nu apelează la o agenţie necunoscută, nu-i aşa?

Ochii ei sclipiră din pricina furiei, în timp ce mâinile i se agăţară de marginea biroului.

— Sugeraţi că i-aş fi spus lui Judith să se culce cu directorul departamentului publicitate de la Thornton Cosmetics, ca astfel să obţinem contractul pentru Beauty Girl?

Vocea ei era blândă, şi tocmai de aceea furia se simţea mai bine.

— Nu, nu sugerez asta.

— Bine! izbucni Natalie.

— Dar spun că această agenţie n-ar fi obţinut niciodată acel contract dacă între cei doi n-ar fi existat deja o relaţie.

O privi fix în ochi.

— De ce nu sunteţi mai explicit?

— Jason o cunoştea deja pe domnişoara Grant când ţi-a propus contractul. Se cunoscuseră la o petrecere, cu câteva luni mai devreme. Erau amanţi atunci când ţi-a oferit contractul pentru Beauty Girl.

— Oh, nu! Natalie refuza să creadă, simţind că i se face rău. Astfel multe lucruri îşi găseau explicaţia.

— Oh, da. Nu mai e nevoie să-ţi spun că nu ştiam nimic.

— Nici eu, spuse Natalie abrupt.

— N-ai crezut că e destul de ciudat să primeşti acest contract?

— Şi dumneavoastră nu vi s-a părut ciudată propunerea lui Jason de-a încheia afacerea cu o agenţie

care nu vă era cunoscută?

Adam se încruntă.

— Jason a fost întotdeauna bun în meseria lui. Când mi-a spus că domnişoara Grant este cea mai potrivită, l-am crezut.

— Iar agenţia mea are o bună reputaţie, şi era din ce în ce mai cunoscută. Nu aveam de ce să mă îndoiesc.

— Chiar nu te-ai mirat de norocul care vă lovise? Sau nu doreai să-ţi pui asemenea întrebări? Ochii lui o priveau cu răceală.

Natalie ştia că există şi o parte de adevăr în cuvintele lui. Atunciîntr-adev ăr nu-i venise să creadă. Dar în acel moment contractul era impulsul de care agenţia ei avea nevoie, ca să se afirme pe piaţă şi să devină cunoscută.

Îl privi pe Adam, dorindu-şi ca el să nu mai arate atât de sigur pe sine, să nu ştie că are dreptate.

— Puteţi spune că modelele de la această agenţie nu şi-au făcut treaba cu acelaşi profesionalism ca alte modele, de la agenţii mai cunoscute?

— Cu excepţia lui Judith Grant. Şi ştim de ce nu era la fel de eficientă. Era prea ocupată să-şi petreacă dimineţile în pat cu Jason.

Natalie păli, şi începu să tremure.

— Ştiaţi?

— De la o vreme a devenit preocuparea mea de bază aceea de a şti totul despre această aventură, spuse pe un ton furios. Ştiu de asemenea că Jason refuză să pună capăt acestei aventuri. Ai avut mai mult noroc?

Natalie îşi muşcă buza de sus, în timp ce mintea ei căuta o modalitate de a spune ceea ce el nu voia să audă.

— Nu, spuse simplu, în cele din urmă.

— De asta nu mi-ai răspuns la telefoane?

Ea roşi puternic. Culoarea obrajilor îi punea în evidenţă albastrul ochilor.

— A fost o greşeală.

— Da, a fost, spuse Adam încet. N-ai mai fi fost nevoită să mă vezi dacă am fi vorbit la telefon.

— Nu asta voiam să spun, îi replică Natalie nervoasă. A… I-am spus lui Dee că nu răspund la niciun telefon în dimineaţa asta, dar uitasem de dumneavoastră, inventă ea pe loc. Dar de îndată ce mi-am dat seama v-am sunat. Doar că plecaserăţi deja încoace.

Adam o privi înainte de a pune lucrurile la punct.

— Nu sunt obişnuit să fiu astfel tratat.

Se ridică, şi din nou ea avu senzaţia că persoana lui umple întreaga cameră. Privirea îi căzu pe ceasul masiv de aur care probabil costa cât salariul ei pe un an.

— E douăsprezece, murmură Adam gânditor. Ia-ţi haina, Natalie, mergem să luăm prânzul.

Ea rămase privindu-l cu gura căscată, atât din pricina faptului că el îi ştia numele mic, cât şi a celor spuse. Totuşi, dacă te gândeai logic, avea sens. Fără îndoială ştia totul despre agenţie, acum când aceasta era motiv de îngrijorare pentru el, din cauza aventurii dintre cumnatul lui şi una dintre fetele de la agenţie. Probabil ştia totul despre ea personal, inclusiv ce număr poartă la pantofi.

Roşi când văzu că el aşteaptă încruntat o reacţie din partea ei.

— Nu mănânc înainte de douăsprezece şi jumătate.

— Ia-ţi haina, repetă el, apăsând pe fiecare cuvânt.

Natalie îi înfruntă privirea, provocatoare.

— Poate că nu vreau să iau prânzul cu dumneavoastră, domnule Thornton.

Un zâmbet încălzi ochii lui Adam.

— Sunt sigur de asta, dar ia-ţi totuşi haina.

— Dar.

— E vorba de afaceri, Natalie, spuse el exasperat. Doar nu credeai că îţi cer acele favoruri suplimentare,

adăugă mai blând.

— Nu există favoruri suplimentare.

— Nu?

— Nu!

Adam lăsă capul pe un umăr, gânditor.

— Atunci poate ar trebui să mă gândesc la nişte favoruri special pentru mine, pe care să ţi le cer.

Ochii lui râdeau. Lui Natalie nu-i venea să creadă. Adam Thornton flirta cu ea.

— Vă gândiţi degeaba, domnule Thornton, tot ce veţi căpăta de la această agenţie, de la mine personal, este doar eficienţă.

— E suficient pentru moment. Acum putem merge la masă? Te avertizez, o tachină el, sunt şi mai greu de suportat când sunt flămând.

Ea îşi muşcă buzele ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Cine a avut curajul să vă spună asta?

Adam zâmbi, şi zâmbetul îl întineri.

— O tânără care ştie cât de mult o iubesc, şi nu se teme de furia mea.

Natalie privi în jos, dezamăgită.

— Înţeleg, spuse încet.

— Sora mea, adăugă el.

Natalie îşi muşcă buzele. Pus alături de dragostea evidentă a lui Adam pentru sora lui, comportamentul lui Judith era şi mai condamnabil. Se simţea vinovată, deşi nu era vina ei!

— Acum ce mai e? întrebă Adam încruntat.

— Nimic, spuse ea ferm, prânzul e un prânz de afaceri?

— Sigur. Sper totuşi că nu te vei supăra dacă-mi va plăcea mâncarea.

Ea ignoră sarcasmul.

Adam îi luă haina din catifea neagră din cuier şi o

ajută să se îmbrace. Natalie îşi strecură braţele în mânecile hainei, ferindu-se uşor de căldura trupului lui, conştientă de atracţia pe care o exercita asupra ei.

Îi ignoră privirea în timp ce se ruja în oglindă.

Când se întoarse, Adam era chiar lângă ea.

— Nu ştii că a privi un asemenea gest te îndeamnă să guşti?

Natalie începu să tremure, şi şi-ar fi pierdut echilibrul dacă braţele lui nu ar fi cuprins-o. îi simţea bătăile inimii sub palmă. Ochii i se înceţoşară. Era vrăjită de ochii albaştri care se apropiau tot mai mult. Aştepta acest sărut şi se bucură de el cu toată fiinţa ei.

Nu i-ar fi putut refuza nimic acestui bărbat. Trupul i se unduia sub mângâierile lui rapide de-a lungul spatelui ei. Mângâieri care o făceau să ia foc, să se agaţe de el.

Adam o îndepărtă uşor, sărutând-o încă.

— Ai un gust minunat, spuse răguşit.

Natalie se retrase din îmbrăţişare. Ieri hotărâse că nu se născuse încă bărbatul care s-o facă să-şi piardă minţile, iar acum cel mai arogant dintre bărbaţi se dovedise a fi capabil.

Pulsul îi era încă accelerat şi îi tremura corpul. Nu-şi dorea decât s-o ia din nou în braţe, şi s-o sărute din nou.

— Dar mi-am dat seama după gust că nu foloseşti un ruj Thornton.

Era o remarcă de natură să risipească orice vrajă.

Îl privi iritată, dorindu-şi să-l pălmuiască pentru puterea lui de-a o năuci.

— Nu-mi plac nuanţele.

El ridică din sprâncene.

— Din ce cauză?

Poate că nu ar fi fost atât de sinceră dacă ar fi fost atentă la conversaţie, în loc să se gândească la numărul femeilor pe care el le sărutase în acelaşi fel. Pentru ca pe

urmă să se laude cu experienţa lui în cosmetice! Gândul acesta o trezi la realitate, şi îndepărtă efectul năucitor al sărutului. Avea douăzeci şi cinci de ani şi nu era o fetiţă naivă, pe care el s-o impresioneze cu experienţa lui.

Ridică din umeri, şi-i răspunse.

— Nu mă avantajează.

El se îndreptă spre uşă.

— Îţi sugerez să te rujezi din nou, cât îi spun eu secretarei că mergem la masă.

Natalie se rujă în grabă, gândindu-se în cu totul altă parte. Ei bine, ştia să sărute. Şi ce? Ea îi răspunsese, fără să ştie până acum că poate reacţiona astfel. O luase prin surprindere, şi asta nu se va mai întâmpla.

— Ce îi spun lui Lester? o întrebă Dee, când Natalie trecu prin biroul ei. Să-l sun şi să-i spun că nu poţi ajunge?

— A… da.

Evită să se uite la Adam. Simţea că o priveşte curios.

— Explică-i că e vorba de afaceri, continuă către Dee, dar vorbind pentru Adam, pentru ca lucrurile să fie clare. îl sun după-amiază.

— Ne vedem mai târziu, îi spuse Dee.

— Poate, îi răspunse Adam, şi o apucă de braţ pe Natalie.

Îi permise s-o conducă astfel spre lift şi merse tăcută tot drumul până la maşină.

— Cine e Lester? întrebă Adam.

Natalie se întoarse uşor către el.

— E un prieten, răspunse, conştientă de interesul lui.

— Înţeleg.

Ea se încruntă. Ce înţelegea? Dar nu află, pentru că el continuă tăcut tot drumul până la restaurant.

— Despre ce afacere vreţi să-mi vorbiţi? îl întrebă de îndată ce termină de comandat. îl privea calmă, uitând dinadins de sărutul de mai înainte, observând la el aceeaşi

reacţie.

Adam continuă să-şi bea whisky-ul. În cele din urmă îi răspunse.

— Un nou contract. Fantasy Girl.

— Fantasy Girl?

El aprobă, dând din cap.

— Poate că am lăsat impresia că nu sunt mulţumit de colaborarea noastră anterioară, pentru Beauty Girl.

— Poate? răbufni ea.

— Mda, zâmbi el. Judith Grant a fost aleasă din alte motive decât cele profesionale, dar nu-i pot nega succesul. Datorită succesului campaniei promoţionale, produsele noastre cunosc vânzări formidabile. A fost o idee extraordinară să facem emblema noastră dintr-o necunoscută.

— Deci Jason nu a greşit întru totul, observă Natalie victorioasă.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, o luă el în derâdere, dar ideea de a folosi un model necunoscut a fost a mea. Oricum, şi celelalte modele ale agenţiei au avut parte de contracte bune, pe care le-au servit bine.

— Gemma şi Sheri…

— Da, şi ele alese tot de Jason. Încep să am îndoieli şi în ceea ce le priveşte.

— Nu trebuie, spuse sigură pe ea Natalie. Amândouă au căsnicii fericite.

— Asta e o uşurare.

— Ce e cu Fantasy Girl? întrebă Natalie, dorindu-şi să fie vorba de un alt contract pentru agenţia ei.

— O nouă linie de cosmetice, pentru sezonul viitor.

— Ceva nou pentru noile tendinţe?

— Exact, spuse Adam. Poate o să-ţi placă şi o să le foloseşti, adăugă ironic. Aş vrea să-mi găseşti modelul potrivit. Crezi că o poţi face?

— Cred că da, spuse Natalie gânditoare. Dar ar trebui să aflu mai multe despre natura cosmeticelor. Cum vor arăta?

— O linie care pune accentul pe naturaleţe. Cred că se subînţelege că ceea ce ai aflat despre asta până acum nu e ceva public, şi trebuie să păstrezi secretul.

Natalie se supără.

— Nu sunt complet idioată, domnule Thornton.

— Ştiu, chiar deloc. E şi motivul pentru care am decis să colaborăm. Mă voi ocupa personal de acest contract.

Natalie simţi cum îi piere pofta de mâncare.

— Personal?

Adam ridică din sprâncene.

— Ai vreo problemă în a lucra cu mine?

Dacă avea? Personal, şi-ar fi dorit să nu-l mai vadă niciodată, dar agenţia era pe primul loc. După contractul cu Beauty Girl agenţia ei devenise tot mai cunoscută. Un alt contract cu Thornton Cosmetics ar fi însemnat o reputaţie de nezdruncinat, cheia succesului. Nu ceva întâmplător, ci o alegere datorată competenţei.

— Pari nehotărâtă. Dacă aş fi ştiut că directoarea agenţiei Faulkner este atât de frumoasă, nu i-aş fi lăsat lui Jason nici primul contract. O dezmierda cu privirea. Cum de eşti în spatele unui birou, şi nu în faţa camerelor de luat vederi? întrebă brusc.

Natalie nu luă în seamă cuvintele lui, ca el să înţeleagă că aveau totuşi o discuţie de afaceri, chiar dacă una mai neobişnuită.

— Am fost în faţa camerelor pentru o vreme, dar nu era un lucru care să mă mulţumească.

— Nu, zâmbi el. E evident.

— Ce e evident?

— Întotdeauna sari aşa?

— Da.

— Ar putea fi distractiv, continuă el.

— Ce ar putea fi distractiv? Vocea ei era ascuţită de iritare.

— Colaborarea noastră. îi cuprinse mâna peste masă. Cred că o să-mi placă foarte mult să colaborez cu tine.

Natalie roşi.

— Ce se va întâmpla cu contractul pentru Beauty Girl?

Chipul lui redeveni serios, şi-şi retrase mâna.

— Am încercat să mă înţeleg cu Jason, tu ai încercat cu Judith Grant. S-ar părea că voi fi nevoit să renunţ la serviciile ei.

— Nu, spuse Natalie. Adică. n-am putea avea un răgaz? Roşi sub privirea lui, conştientă de tonul care implora. Cum putuse Judith s-o pună într-o asemenea situaţie? Poate că relaţia lor va muri de la sine, adăugă plină de speranţă.

El dădu din cap.

— După câte ştiu eu, durează deja de nouă luni.

Natalie îşi muşcă buzele.

— Soţia lui ştie?

— Nu! răspunse Adam, aproape strigând. Şi nici nu vreau să afle.

— Îmi pare rău. Nu... evident nu ştiam că sora ta. Natalie încerca să se scuze cumva, simţindu-se vinovată pentru propria ei soră.

— Nu-i nimic. Ştiu cât de vinovat e Jason în povestea asta.

— Au copii? întrebă Natalie, cu ochii în pământ.

— Nu, slavă Domnului.

Adam făcu semn chelnerului să le aducă nota de plată. Apoi continuă.

— Judith Grant este doar ultima dintr-un lung şir de femei cu care a înşelat-o pe sora mea. Tracy este atât de

îndrăgostită de el, încât nu-i trece prin minte că el ar putea avea asemenea aventuri. Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult, terminam cu el.

Era convinsă de asta. Şi era convinsă că i-ar fi făcut plăcere. Se potrivea cu felul lui sălbatic de a fi.

— De asta, continuă el, fac tot ce pot ca ea să nu afle. Nu e întotdeauna uşor. Cât despre slujba lui în cadrul companiei mele, pe viitor o să-l îngrop în hârţoage. Muncă de birou.

Pe Natalie o uimea curajul lui Jason Dillman, de a provoca un asemenea om. Deşi înţelegea că pentru fericirea surorii lui, Adam îşi cenzura cât putea de mult acţiunile. îi era ruşine pentru toată nefericirea pe care sora ei o provoca. Dumnezeule, dacă Adam Thornton ar şti că Judith este sora ei! Toată furia lui s-ar revărsa asupra ei. Şi dacă Judith ar fi avut un pic de minte, s-ar fi temut şi ea de furia lui.

După un drum în tăcere ajunseră în faţa clădirii unde Natalie avea birourile. Adam coborî, dar se vedea că nu intenţionează să mai urce.

— Gândeşte-te la noul contract, o îndemnă el. O să te caut eu.

— Când? întrebă Natalie.

El se întoarse spre ea, şi gura i se destinse într-un zâmbet.

— Curând, spuse şi îi cuprinse faţa în mâini. Foarte curând, şi o sărută uşor. Te întâlneşti cu prietenul tău Lester diseară?

Natalie simţea că sunt priviţi de şofer, dar nu-i păsa.

— Da, spuse ea, tremurând uşor. Unde îi era mintea? Nu putea începe o relaţie cu acest bărbat.

— Păcat. Brusc îi dădu drumul. O să te sun. Şi de data asta poate o să-mi răspunzi la telefon.

Ea se încruntă când sesiză schimbarea de ton şi îi

răspunse înţepată:

— O să încerc.

El zâmbi, cu un zâmbet sec, fără umor.

— O să faci mai mult de-atât.

În timp ce se îndrepta spre birou, Natalie trebui să recunoască, chiar dacă numai pentru sine, că reacţiile ei la sărutările lui nu erau întâmplătoare. Trezea în ea sentimente nebănuite. Şi nu era imaginaţia ei de vină. Culmea era că nu-l plăcea, deşi îl respecta ca om de afaceri. Adam Thornton era un bărbat de care era bine să se ferească, din mai multe motive.

— Sunt măritată de trei ani şi a avut acelaşi efect şi asupra mea, o tachină Dee.

Adâncită în gânduri nu observase că ajunsese. îi zâmbi asistentei sale dar preferă să nu comenteze în niciun fel.

— Poţi merge la masă acum, Dee.

— Mă întreb cum arată dezbrăcat, aruncă Dee, înainte să iasă. Se opri în uşă. A. Lester a spus că te sună el după opt.

— Mulţumesc.

Natalie se îndreptă fără chef spre biroul plin de hârtii. Gândurile o împiedicau să fie eficientă. După discuţia de aseară nu mai dorea să-l vadă pe Lester atât de curând. De fapt, dacă se gândea mai bine la perspectiva pe care acesta i-o oferea, de soţie casnică, nu mai dorea să-l vadă deloc. îl plăcea pe Lester, dar nu suficient încât s-o intereseze să facă parte din visele lui. Şi avea destule probleme. Dorea contractul pentru Fantasy Girl, dar totul depindea acum de Judith.

Dar Judith era sora ei, şi familia avea întâietate.

Lester fu punctual ca de obicei.

— Mi-ai lipsit astăzi la prânz. Voiam să discutăm ceva important.

Natalie se strecură din braţele lui, ocolindu-i sărutul.

— Şi eu am ceva să-ţi spun.

— Da? Faţa lui se lumină.

— M-am întâlnit cu Adam Thornton astăzi. Spusese primul lucru care îi venise în minte şi acum regreta. Adam Thornton era un subiect pe care voia să-l evite. Nici Lester nu părea mai încântat de pomenirea acestui nume, dar din alte motive. Era evident că dorea să aducă altceva în discuţie, poate. viitorul lor împreună.

Natalie continuă, fără să-i dea timp să spună ceva:

— Vrea să ne mai ofere un contract. Un contract important.

— Foarte bine. Natalie.

— Ce zici? Nu-i minunat? continuă ea hotărâtă să nu-i dea nicio şansă. Nu-mi vine să cred.

— Natalie.

— Am avut o zi foarte obositoare astăzi, Lester, aş vrea să mă odihnesc.

— Dar.

— Te rog, Lester. Putem vorbi şi altă dată.

El îşi luă haina şi se îndreptă spre uşă.

— Atunci pe mâine, la prânz.

Îl lăsă să iasă.

— Nu mâine, Lester. Sunt foarte ocupată. Te sun eu peste câteva zile.

Mâhnită, se aşeză pe un fotoliu. îl concediase pe Lester într-un mod dezagreabil. Trebuia să-i spună deschis că nu vrea să-l mai vadă, că doreşte ca relaţia lor să ia sfârşit.

A doua zi încercă zadarnic să ia legătura cu Judith. Dar avea destulă treabă. Purtă discuţii cu alţi clienţi, şi cu modele aflate în agenţie pentru diverse oferte. Dimineaţa trecu fără niciun semn de viaţă din partea lui Adam Thornton. Ştia că nu va afla prea devreme decizia lui în

ceea ce priveşte noul contract. Dar se pregătise serios pentru întâlnirea cu el. Alesese deja trei modele, după un tipar propriu al „Fetei de Vis”: brunetă, frumoasă, exotică.

Uşa se deschise brusc, trântită de perete, iar Adam Thornton intră chiar mai furios decât la prima lor întâlnire. Acum ce mai era?

Dee îl urma speriată, dar la privirea lui Adam, închise încet uşa după el.

Natalie îl privi îngrijorată, aşteptând să vorbească. Adam părea prea supărat ca să poată vorbi. Expresia lui îi îngheţa şi ei puterea de reacţie.

Brusc, Adam înconjură biroul, şi dintr-o singură mişcare o ridică de pe scaun. O cuprinse în braţe şi o sărută sălbatic.

Dacă dorea s-o rănească, reuşise. Suspinele o înecau în timp ce încerca să se elibereze. Când credea că o să i se facă rău din pricina durităţii lui, Adam îi dădu drumul. Natalie se clătină, şi din fericire biroul din spatele ei îi fu de folos. Se sprijini de el şi îşi şterse buzele cu mâna.

— Acum că am îndepărtat orice tentaţie, poate îmi vei putea spune de ce naiba eu nu ştiu că Judith Grant este sora ta!

Capitolul 4

— A.

Abia acum Natalie simţi că se îneacă.

— Ei bine? strigă Adam.

Ochii ei îl implorară.

— Dacă mi-ai da şansa să-ţi explic.

— Ce? Că sora ta a fost aleasă pentru contractul Beauty Girl? Sau faptul că mi-ai ascuns că eşti rudă cu căţeaua care îi poate distruge viaţa surorii mele?

— Nu, spuse Natalie, pălind.

— A, nu?

— Nu am nicio legătură cu asta. Ştii foarte bine că

Judith nu a fost aleasă de mine. E doar mai dificil să-ţi explic de ce nu ţi-am spus că suntem surori. Şi dacă te porţi aşa cu mine, nu ajută la nimic.

— Aveam de ales între a te săruta sau a te bate. Am preferat să te sărut.

— Nu erai îndreptăţit să faci niciuna nici alta.

— Nu? aruncă el printre dinţi. Tocmai am avut o discuţie cu sora ta.

Culoarea lui Natalie deveni nefirească.

— Judith?

— Da. Şi sper că nu-i semeni.

Natalie putea să citească pe faţa lui dezgustul pe care-l simţea.

— Eu. Ce ţi-a spus?

— Te scutesc de detalii. Am hotărât ca după încheierea contractului ei pentru Beauty Girl, peste şase luni, să renunţ la serviciile ei.

Nu era atât de rău pe cât se aşteptase, de fapt era mai bine. Credea că va rupe imediat contractul. Oare de ce se răzgândise?

— Şi. celălalt contract. pentru Fantasy Girl?

Îl privi, aşteptându-se la tot ce putea fi mai rău. Şi aşa se şi întâmplă. Adam o privi cu aroganţă.

— Voi căuta o altă agenţie. Una mai serioasă.

— Dar.

— Nu am fost îndeajuns de clar, domnişoară Faulkner?

Detesta felul cum era tratată, privirea lui condescendentă.

— Ba da, murmură ea.

— Bine, spuse Adam satisfăcut. La revedere.

— Ăă. la revedere, spuse Natalie vag, camerei goale. Visele de ieri se spărsească ca nişte baloane de săpun. Adam nu era furios, era dezgustat. Iar ea nu mai putea

îndrepta situaţia, pentru sine sau pentru agenţie. Acum trebuia să aştepte să vadă dacă îşi va folosi influenţa pentru a-i îndepărta şi pe ceilalţi clienţi. Avea dreptul s-o facă. Purtarea lui Judith îi dădea acest drept.

— Veşti proaste? întrebă Dee, care intrase fără ca Natalie să observe.

Se strâmbă, pentru că îi venea să plângă.

— Nu prea bune, spuse ea calm.

— Am crezut că vrea să bată pe cineva când a venit. Natalie roşi, amintindu-şi de ce pedeapsă avusese parte în locul bătăii.

— Nu este atât de necivilizat, Dee.

— Asta a fost impresia pe care mi-a lăsat-o, murmură Dee, foarte serioasă.

— Încearcă s-o găseşti pe Judith, te rog. Încearcă până când o găseşti, sublinie supărată.

— Bine.

Uşa de la birou se trânti de perete, şi Judith intră furioasă.

— Nemernicul! spuse în timp ce îşi dădea drumul pe un scaun.

Dee privi în sus exasperată.

— Reluăm mai târziu, zise. Bună dimineaţa, Judith, spuse ieşind.

— Cine este nemernicul? întrebă Natalie.

— Adam Thornton.

— De ce? întrebă Natalie calmă, sigură că are mai multe şanse să afle ceva dacă o ia cu binişorul.

— A avut curajul să-mi ceară să mă despart de Jason.

— Serios?

— Mai mult, m-a ameninţat. Judith părea surprinsă. Natalie nu dădu atenţie acestei reacţii. Încă de când erau copii Judith îşi permisese orice, pentru că i se permisese orice. Totul i se cuvenea, aşa că nu era de mirare că nu

realizează cât de deplasată era pretenţia ei asupra soţului altei femei.

— Cum anume te-a ameninţat?

— A spus că-mi întrerupe contractul pentru Beauty Girl, spuse Judith indignată.

Natalie răsuflă uşurată, ştiind că Adam renunţase la această ameninţare. Oare de ce o făcuse?

— Dar i-am răspuns pe măsură, spuse Judith cu satisfacţie. I-am spus că i-o pot plăti spunându-i soră-sii adevărul. Este atât de preocupat să o protejeze, încât a dat imediat înapoi.

Dumnezeule, cât de proastă putea fi sora ei! Bărbaţii ca Adam Thornton nu „dau înapoi”. Câştigase doar timp. Când va fi sigur pe el, o va ataca. Probabil va face tot ce-i stă în putinţă pentru ca Judith să nu mai poată profesa nicăieri, niciodată.

Natalie oftă exasperată.

— Până când îţi expiră contractul.

— N-o să mai conteze, o întrerupse Judith. Până atunci Jason îşi va părăsi nevasta.

— A, da? Şi ce-o să facă?

— Se va căsători cu mine, binâenţeles.

— Şi din ce veţi trăi?

— Întotdeauna şi-a dorit să-şi înceapă propria afacere în State. Acolo Adam Thornton nu-i poate face nimic.

Natalie se abţinu. Ea ştia că nu există un asemenea loc.

— Vrea să te ia cu el?

— Bineînţeles.

— Dar la mama şi la tata nu te gândeşti? întrebă Natalie furioasă, nemaiputând răbda.

Judith rămase o clipă pe gânduri. Dar numai o clipă.

— Sunt sigură că îl vor iubi pe Jason.

— Poate, dar n-o să le placă faptul că este însurat.

— Va divorţa.

— Judith, un divorţ durează ani. Furia punea stăpânire pe ea. Eşti complet iresponsabilă. Egoistă, nechibzuită şi iresponsabilă.

— Iar tu eşti geloasă, pentru că m-a vrut pe mine şi nu pe tine.

— Poftim?

— Nu vreau să te mai ascult. O să-mi văd de viaţa mea cu Jason, indiferent de ceilalţi.

— Nu-ţi pasă de suferinţa celorlalţi? strigă Natalie.

— Eu aş suferi mai mult dacă l-aş pierde.

Se priviră o clipă în ochi, apoi Judith ieşi.

Natalie rămase uimită. Stătu multă vreme aşa, tăcută, gândindu-se că nu-şi cunoştea sora. Trecuseră ani de când împărţiseră acelaşi dormitor în casa părinţilor lor, făcându-şi confidenţe în miez de noapte. Pe cea care era astăzi sora ei, nu o putea înţelege.

Cum putuse să-l ameninţe pe Adam că-i spune lui Tracy despre aventura dintre ea şi soţul ei?

Judith nu ştia că ea plătea pentru ameninţarea lui Adam Thornton, pierzând contractul Fantasy Girl. Dar chiar dacă ar fi ştiut nu i-ar fi păsat. Şi nici de ceea ce avea să urmeze!

Era rândul lui Natalie să-şi sune părinţii în weekend, şi deşi era dezgustată de rolul pe care îl juca, evită să le spună ceva despre necazurile pe care sora ei le provoca. Ascultă mâhnită laudele tatălui ei la adresa lui Judith, cât de mândru fusese când o văzuse la televizor.

Convorbirea nu avu darul de-a o face să se simtă mai bine. Aşa că ocoli apelurile lui Lester.

În cele din urmă răspunse şi acceptă invitaţia lui la teatru.

Piesa era un fiasco. La sfârşitul primului act era atât de plictisită, încât nu-şi dorea decât să plece acasă.

— Natalie?

Ridică privirea spre Lester care stătea în picioare lângă ea.

— Da?

— Te-am întrebat dacă vrei să bei ceva în pauză.

— Da, te rog.

Îl urmă la bar, mulţumită că se poate mişca, şi-şi poate îndrepta atenţia asupra altui lucru.

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse Lester în hol, în mijlocul unei mulţimi adâncite în conversaţie.

Rămase retrasă într-un colţ, mulţumită că nu trebuie să participe. Avea destule lucruri la care să se gândească. Săptămâna fusese teribilă. Aşa cum se aşteptase, pierduse şi alţi clienţi. Şi asta i-o datora lui Adam Thornton.

Simţi că este privită şi se întoarse. Adam o privea din celălalt colţ al holului. Agăţată de braţul lui, o femeie cu faţă de păpuşă şi părul roşu, îi vorbea. Natalie aruncă doar o privire femeii, simţind cum ochii albaştri o urmăresc îndeaproape. Arăta bine în rochia neagră, dar bijuteriile ei simple nu se puteau compara cu diamantele pe care le purta însoţitoarea lui Adam.

Inima începu să-i bată cu putere când văzu că Adam se îndreaptă spre ea.

— Domnişoară Faulkner, spuse Adam.

— Domnule Thornton, îi răspunse Natalie, înfruntându-i privirea.

— Îţi place piesa? o întrebă pe tonul cel mai natural, ca şi cum ultima dată nu s-ar fi despărţit amenințându-se. Amenințând-o.

— Nu, îi scăpă ei.

— E teribilă, nu-i aşa? o aprobă el zâmbind.

— Da. Dar dacă nu-ţi place.

— Din nefericire, însoţitoarea mea este o susţinătoare a artei. A sponsorizat această punere în

scenă.

— Prinţesa? spuse ea, amintindu-şi de remarca lui Judithdespre ultima femeie din viaţa lui.

— Cine. A, sora ta. Da, Maria este prinţesă. Italiancă.

Nu se putu abţine şi şopti:

— Nu ştiam că mai există.

El îi primi observaţia cu un zâmbet.

— Există. Doar că nu-şi mai folosesc titlul.

— De ce? Ar putea fi de folos la diverse rezervări, la hotel sau restaurant.

— Fără îndoială, spuse Adam fără să-i întoarcă zâmbetul. Intenţionam să te sun.

Instantaneu Natalie înţepeni.

— Da? Văzu cu coada ochiului că Lester îi face semn de la bar. Adam însă observă şi întoarse capul.

— Lester? întrebă el.

— Da, zise Natalie. De ce voiai să mă suni?

El clătină din cap, gânditor, iar Natalie îl admiră în voie câteva secunde.

— Nu este locul potrivit unei discuţii de afaceri. N-ai putea să mă suni mâine dimineaţă?

— Dacă doreşti. Aprobă cu o mişcare a capului, pentru că nu se simţea în stare să mai spună ceva.

— Atunci, am stabilit. Acum te rog să mă scuzi, zise, îndepărtându-se.

Se îndreptă spre locul unde îl aştepta prinţesa. Aceasta îi întinse buzele de îndată ce el ajunse lângă ea.

Natalie întoarse spatele acestei scene. Din fericire, Lester reuşi să ajungă şi el lângă ea.

— Cine era bărbatul?

— Adam Thornton, răspunse Natalie cu gândul la telefonul pe care trebuia să-l dea a doua zi. Oare ce voia Adam? Dacă Judith mai făcuse ceva? Dar nu părea furios, nici măcar supărat. Totuşi oare nu era prea amabil? Ce îi

pregătea? Acum era şi mai îngrijorată.

— A spus ceva despre celălalt contract? întrebă Lester.

— Nu, răspunse Natalie, bucuroasă că s-a terminat pauza.

De îndată ce se aşezară pe locurile lor, Natalie începu să-l caute pe Adam cu privirea. Îl descoperi repede, părul roşu al prinţesei fiindu-i de folos. Privirile li se întâlniră. Natalie întoarse capul.

A doua zi timpul trecea prea încet. La ce oră era potrivit să-l sune? Aşteptă răbdătoare până la nouă şi jumătate, apoi îi spuse lui Dee să-l sune.

— Nu este disponibil pentru moment, se întoarse Dee cu răspunsul. Să mai încerc peste câteva minute?

— Te rog.

Peste o oră o chemă din nou pe Dee.

— Ai mai încercat?

— De mai multe ori. Nu poate răspunde la telefon.

Care va să zică voia să se răzbune!

— Mai încearcă o dată, Dee! Şi dacă nici acum nu este disponibil, spune-i secretarei lui că îl voi întâlni personal la unsprezece şi jumătate.

— Dar.

— Aşa să-i spui, Dee. Du-te.

Câteva minute mai târziu, Dee se întoarse cu răspunsul.

— Tot nu era disponibil şi am transmis mesajul.

— Şi? Curioasă, Natalie rămase cu pixul în aer, aşteptând.

— Secretara lui te-a programat la singura oră disponibilă, douăsprezece jumate. E bine?

— Da.

Intrând în clădire Natalie observă afişul cu Judith pentru linia de produse Beauty Girl.

— Domnul Thornton vă poate primi acum, o anunţă secretara. Se străduia să nu-şi trădeze nervozitatea în timp ce pătrundea în biroul lui Adam.

— Ia loc, Natalie, zise acesta.

Deci era „Natalie” acum! Totuşi se simţea ca o muscă invitată de păianjen.

— Ei bine? întrebă el după câteva secunde de tăcere. Ea clipi, neînţelegând.

— Ai spus că vrei să mă vezi. Cel puţin aşa a transmis secretara ta.

— Eu. Ăă.

Lua-l-ar naiba! O făcea special.

— Tu ai vrut să vorbeşti cu mine, spuse Natalie hotărâtă.

El clătină încet din cap.

— Eu am spus că vreau să mă suni.

— Şi te-am sunat. De câteva ori. Dar nu erai disponibil.

— Serios?

Natalie se simţea ridicolă, deşi nu era nici urmă de zeflemea în tonul lui.

— Serios, spuse ea.

— Am avut o şedinţă cu consiliul de administraţie.

— Înţeleg. Şi de ce secretara nu mi-a spus asta?

Adam o privi surprins.

— Nu obişnuiesc să informez pe nimeni despre acţiunile mele. Şi nu există excepţii de la această regulă.

Vocea lui nu încerca în niciun fel să-i ascundă iritarea, iar Natalie îşi simţi obrajii în flăcări.

— Sunt convinsă. Acum însă îmi poţi spune despre ce voiai să vorbim?

— E vorba de sora mea.

— Ţi-am spus că nu pot face nimic în acest caz, domnule Thornton.

Adam luă loc şi îşi aprinse un trabuc.

— Cred că ai avut nişte necazuri cu agenţia în ultimele zile.

Natalie aprobă.

— Ştii cui datorezi aceste necazuri?

Ea îl privi, incapabilă de o reacţie pe măsură.

— Da, spuse tare.

— Cred că am soluţia problemelor tale.

Natalie nu spuse nimic.

— Am nevoie de ajutorul tău, Natalie.

— De ajutorul meu? spuse neîncrezătoare, ştiind prea bine că ea nu are cum să ajute un asemenea bărbat, decât dacă.

Ca şi cum ar fi ghicit la ce se gândeşte, Adam continuă.

— Nu am nevoie de astfel de mijloace pentru a cuceri o femeie, fie şi pentru o noapte.

— Sunt sigură de asta. Atunci ce pot face pentru tine?

— Deci nu ai nimic împotriva acestui. schimb de servicii?

— Domnule Thornton!

— Bine, zise el amuzat. Am nevoie de ajutorul tău pentru Tracy.

Natalie nu-şi putu controla şocul.

— Cum pot eu s-o ajut?

— Aş vrea ca sora mea să-ţi devină prietenă.

Făcu semn să-l lase să continue.

— Vreau să-i arăţi că există viaţă şi-n afara căsniciei, că lumea nu se termină cu Jason Dillman.

— Dar.

— Tracy s-a măritat cu Jason când avea optsprezece ani, împotriva voinţei mele, spuse el trist. După aceea, n-am făcut decât să încerc să-i ajut. I-am dat o slujbă lui

Jason doar datorită lui Tracy. După cum ştii este bun în meserie, ceea ce a uşurat situaţia. A început s-o înşele la doar câteva luni de la căsătorie. Prima dată am reuşit să împiedic ca Tracy să afle. A doua oară n-am mai avut acest noroc. Dar ea l-a iertat, după ce el i-a promis că n-o să se mai întâmple. Şi ea crede că de atunci nu s-a mai întâmplat.

Natalie înţelese suferinţa lui şi îi păru rău pentru sărmana Tracy.

— Cum aş putea s-o ajut?

— Ai vrea s-o ajuţi? o privi încercând să citească ce era dincolo de ochii ei.

— Da.

— Tracy este o femeie frumoasă. Dulce. Dar n-a cunoscut viaţa ca adult decât prin ochii lui Jason. Poate după ce va da piept cu viaţa reală se va schimba, dacă nu suficient ca să-l părăsească, cel puţin destul cât să-l păstreze.

Natalie se încruntă.

— De ce nu-i spui adevărul?

— Nu pot risca să o pierd. Tracy este tot ce iubesc mai mult pe lume. Tot ce vreau de la tine pentru ea este prietenie. Ai o carieră, eşti o femeie de succes, şi independentă. Vreau ca Tracy să vadă că ar putea avea aceste lucruri. Indiferent dacă este sau nu măritată.

Nu îi cerea foarte mult, şi dacă punea în balanţă şi contribuţia surorii ei la nefericirea sărmanei femei, era chiar datoare.

— Judith crede că Jason o va părăsi pe Tracy pentru a se căsători cu ea.

Adam clătină din cap, cu necaz.

— Atunci este la fel de netoată ca şi Tracy. Dacă mariajul lor se va sfârşi, va fi pentru că Tracy o doreşte. Jason nu va avea niciodată curajul s-o facă.

Aşa credea şi Natalie, dar nu era chip s-o convingă pe Judith de asta. Ştia acum că şi sora ei va trebui să înţeleagă acest adevăr, după ce va fi dezamăgită.

— O vei ajuta? Doar ca prietenă, o prietenă care să-i arate lumea.

— Eşti sigur că eu sunt persoana potrivită? Ezita încă. Să nu uităm că Judith este sora mea.

— Dar din fericire, aşa cum mi-am dat seama, nu semănaţi. Te-am verificat, am verificat şi agenţia, spuse el cu aroganţă. Ai o reputaţie bună, şi-n afaceri şi ca persoană. De fapt eşti genul de om cu care îmi place să fac afaceri. Ţi-am pomenit de noua linie de produse, Fantasy Girl?

— Încerci să mă şantezi, domnule Thornton?

— Să spunem că îţi ofer un stimulent. E un lucru obişnuit în afaceri. S-ar putea să descoperi că cei care s-au răzgândit în ceea ce priveşte agenţia ta.

Natalie roşi de furie. Ştia că Adam este vinovat pentru pierderea clienţilor din ultima vreme, dar să i-o spună în faţă.

— Cred că ar trebui să-ţi rogi prietena să te ajute. Prinţesa. Eu nu te pot ajuta.

— Am nevoie de o femeie de afaceri, cu succes, şi independentă. Vei fi tu sau nimeni altcineva.

— Şi dacă refuz?

El ridică din umeri.

— Ştii ce se poate întâmpla.

— Deci nu am de ales?

— Nu.

— Şi dacă planul tău nu funcţionează?

— Nu iau niciodată eşecul în calcul.

— Bine, oftă Natalie a capitulare, ştiind că de fapt o făcuse de mult.

Adam primi răspunsul fără nicio surpriză, ca şi cum

ar fi fost singurul posibil.

— Voi aranja o întâlnire. O să-ţi placă Tracy, adăugă pe un ton confidenţial.

Capitolul 5

Natalie era într-o teribilă stare de nervozitate, peste o săptămână, când îl aştepta pe Adam să sune în legătură cu întâlnirea. Dar trecuse o săptămână fără ca el să dea vreun semn de viaţă.

În schimb fusese vizitată de sora ei.

— Jason trebuie să meargă cu nevastă-sa la o cină de familie. Am sunat-o pe mama. Voi merge acasă în weekend.

— Da? Sunt sigură că o să le facă plăcere, spuse Natalie fără ranchiună, ştiind că sora ei ocupă un loc special în inima părinţilor lor.

— O să-mi ies din minţi de plictiseală, dar asta e. Jason este ocupat tot weekendul.

Natalie suporta cu greu aceste remarci egoiste, dar se înarmă cu răbdare.

— Nu te-ai săturat să-l tot împarţi, Judith?

Sora ei o privi surprinsă.

— Nu-l împart, răspunse ţipând. Este deja al meu. E doar o chestiune de timp.

— Asta încerc să-ţi spun. Dacă are intenţii serioase, de ce nu şi-a părăsit soţia?

— Ţi-am spus.

— Ce? Că o va părăsi? Când? De ce amână, Judith? De ce nu o părăseşte acum?

Sora ei clătină din cap.

— Pentru că acum nu este momentul potrivit.

— Pentru cine?

Judith se supără.

— Dacă intenţionezi să te porţi aşa.

— Intenţionez să mă port ca o soră, spuse Natalie cu blândeţe. Să îţi arăt că greşeşti. Sunt sigură că dacă ar fi

intenţionat să-şi părăsească soţia ar fi făcut-o până acum, indiferent de consecinţe.

— Sacrificăm totul pentru iubire şi alte prostii? întrebă Judith batjocoritor.

Natalie roşi, pragmatismul surorii sale mai mici făcând-o să se simtă neexperimentată.

— Cam aşa, zise.

— În viaţa reală lucrurile nu stau aşa, Natalie. Jason trebuie să aştepte timpul potrivit până când va aranja situaţia noastră în America. Şi eu am contractul pentru Beauty Girl. Încerci zadarnic, Natalie, nu voi rupe relaţia, indiferent de ce spui tu.

— Tot ce te rog este să nu le spui mamei şi tatii despre această relaţie.

— Oricum vor afla.

— Dar nu acum. Nu le spune încă, Judith, te rog. Pentru o clipă sora ei o înfruntă încăpăţânată, apoi capitulă.

— Bine. Oricum voiam un weekend liniştit.

Natalie nu putea înţelege ce fel de sentimente sunt acestea care te pot determina să-ţi distrugi viaţa doar pentru a fi cu cineva.

Trecuseră două zile de la vizita lui Judith şi Adam Thornton nu dăduse încă niciun semn de viaţă. Lui Natalie îi era teamă că Tracy nu-i va plăcea mai mult decât îi plăcuse prinţesa.

Când sună soneria îşi părăsi iritată lucrul, aşteptându-se să-i vadă pe Judith sau pe Lester, şi nedorindu-şi acest lucru.

Rămase cu ochii mari deschişi când văzu că musafirul ei este Adam Thornton. Abia îl recunoscu. Nu-l văzuse altfel decât în costum. Nu şi l-ar fi putut imagina degajat, într-o costumaţie mai sportivă. Dar şi astfel, în jeanşi şi tricou, arăta la fel de seducător.

— Pot intra?

— Sigur.

Merse înaintea lui, conştientă de privirea care o măsura. îşi dorea să fi fost mai bine îmbrăcată. Avea o cămaşă veche, în carouri, roşu cu negru, decolorată de atâta spălat, şi era nemachiată. Dar pe el nu părea să-l deranjeze. O studia, fără să se ascundă, din creştet până la tălpile goale. Natalie se foia jenată, ca o fetiţă de zece ani.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nu, din câte ştiu. Pot să iau loc?

— Îmi pare rău. Se întoarse conştientă că fiecare mişcare îi este urmărită. Sunt o gazdă foarte nepoliticoasă. Ia loc. Vrei ceva de băut?

— Whisky.

Gândurile o făceau şi mai confuză. îi turnă încet băutura, şi-şi puse şi ei un Martini. Probabil că o să aibă nevoie. De ce venise?

Când întinse mâna după pahar, degetele lui le mângâiară încet pe ale ei. Ea se îndepărtă repede şi el se încruntă.

Natalie se aşeză la o distanţă pe care o găsea potrivită, şi-şi ascunse picioarele goale sub ea.

— Prezenţa mea îţi dă starea asta de nervozitate?

Ea clipi uimită.

— De ce crezi asta?

— Era doar o impresie.

— E impresia corectă, admise ea. Mai trebuie să-ţi reamintesc că ultima dată când ne-am văzut m-ai ameninţat?

— Nu te-am ameninţat, Natalie. Aveam un avantaj pe care l-am folosit pentru a te convinge să mă ajuţi. Şi înţelegerea noastră este şi în avantajul agenţiei tale.

— Da, spuse ea aspru.

— Am venit să-ţi spun ce am aranjat.

Brusc, deveni îngrijorată.

— Eşti invitată la cină sâmbătă seara, continuă Adam.

— Dar.

— Tracy şi Jason sunt şi ei invitaţi.

Deci din pricina asta era Jason ocupat în weekend!

— Dezamăgită? întrebă Adam.

— Nu, sigur că nu. De ce aş fi? zise Natalie, furioasă pe sine pentru că roşea la fiecare cuvânt pe care acest bărbat îl spunea.

Adam se ridică şi-şi puse paharul pe o măsuţă. Se îndreptă încet spre ea. O ajută să se ridice în picioare şi o privi în ochi.

— Ai idee cât de frumoasă eşti?

Mâinile lui o traseră mai aproape.

— Adam, şopti ea.

— Mă faci să-mi pierd minţile.

Focul dorinţei îi copleşi pe amândoi. Cu un suspin, Natalie îşi încrucişă braţele după gâtul lui, lipindu-se de el, când simţi buzele lui doritoare înfiorând-o cu sărutări de-a lungul gâtului. Mâinile lui alunecau înnebunite de-a lungul trupului ei. Desfăcu încet nasturii de la cămaşă. Degetele lui o mângâiau cu pricepere, făcând-o să suspine de dorinţă.

Natalie îi scoase haina, îi desfăcu nasturii de la vestă, fără reţinere. Nu era momentul să se gândească la faptul că ei doi sunt parteneri de afaceri, că pentru un bărbat ca Adam ea era doar o altă cucerire. Puţin îi păsa. îl dorea cu disperare. Voia să i se dăruiască. Adam o întinse uşor pe canapea, muşcând-o de ureche. Ea îl ajută să scape de vestă, şi începu să-i desfacă nasturii la cămaşă.

— Adam, şopti pierdută în vârtejul simţămintelor.

— E în regulă, iubito, murmură el, coborând cu sărutările de-a lungul corpului ei.

Natalie trase de cămaşa lui ajutându-l să se

elibereze.

Brusc, Adam se ridică şi se îndepărtă de ea. Natalie îl aşteptă, dar rămase cu ochii pe el când îl văzu că se îmbracă.

— Nu mă privi aşa, Natalie. Nu-mi e uşor.

— Atunci de ce?

— Nu mă pot implica într-o relaţie încă. Nu serios. Nu atâta vreme cât viaţa surorii mele este un dezastru. Înţelegi?

Încerca să se stăpânească, dezamăgirea fiind prea mare. Toate simţurile ei răvăşite îi stăteau împotrivă.

— Nu, nu înţeleg, spuse lipindu-se de el.

Adam o îndepărtă cu blândeţe.

— Natalie, te rog, iubito. O sărută uşor. Doamne, când eşti în braţele mele uit de toate, nu vreau decât să te simt. Să mângâi fiecare centimetru.

— Ai făcut-o deja, zise ea încet, lipindu-se din nou de el.

Adam zâmbi şi o cuprinse în braţe. Bărbatul dur şi aspru dispăruse.

— Am făcut-o, nu-i aşa? îi îndepărtă părul de pe frunte, şi o sărută. Ai să aştepţi? Până când clarificăm situaţia dintre Jason şi Judith.

— Şi atunci o să începem propria noastră relaţie?

— Da.

Natalie aprobă dând din cap, cu fruntea lipită de pieptul lui. Nu putea să-i refuze nimic acestui bărbat. Nu înţelegea de ce tocmai Adam Thornton era bărbatul visurilor ei, cel care o făcuse să reacţioneze atât de pasional, fără urmă de inhibiţie. Dar asta era, şi intenţiona să se bucure de fiecare moment. Nu se pomenise niciun cuvânt de iubire, dar chiar şi aşa, voia să meargă până la capăt. îl dorea şi era de ajuns.

— Frumoasa mea, şopti el.

Capitolul 6

Natalie auzi ca prin vis cuvintele lui Adam, în timp ce el pregătea băutura pentru ceilalţi. îşi simţea obrajii în flăcări sub privirile curioase ale lui Tracy şi Jason.

Adam lăsase intenţionat impresia că ei doi au o relaţie. Acum ea era ultima femeie din viaţa lui Adam Thornton. Chiar dacă era aproape de adevăr, nu-i plăcea să apară aşa în faţa acestui cuplu.

Luă paharul din mâna lui Adam fără să-l privească şi se întoarse supărată spre Tracy. Sora lui Adam era o femeie frumoasă, de o frumuseţe aproape ireală. Trăsăturile ei erau atât de delicate. Era ca o păpuşă de porţelan.

Natalie era obişnuită cu frumuseţea feminină la cele mai înalte standarde, dar nu s-ar fi aşteptat ca Tracy să fie astfel. Era în ea ceva care o făcea să arate mai mult ca o apariţie, decât ca o persoană în carne şi oase. Natalie o urmări în timp ce vorbea şi văzu că graţia însoţeşte fiecare mişcare a tinerei femei. îi plăcea vibraţia interioară care o făcea uşor copilăroasă.

Nu înţelegea cum de Jason se mai uită după alte femei când este căsătorit cu ea. Şi era evident că Tracy îşi adoră soţul.

Observă de asemenea că Jason bea foarte mult. Ea abia băuse jumătate din sherry, în timp ce el era la al patrulea pahar de whisky.

Frate şi soră stăteau de vorbă. Tracy nu părea să observe tensiunea din aer.

— Nu ştiam că umbli după patronul companiei, îi şopti Jason lui Natalie.

Se întoarse surprinsă. Refuză însă să-i dea satisfacţia unui răspuns.

— Ai fi ajuns mai departe cu mine, Natalie. Adam nu obişnuieşte să răsplătească asemenea favoruri.

— Favoruri? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

Calmul cu care îi răspunse Natalie îl descumpăni.

— Eu, cel puţin.

— Şi eu, şi Adam suntem la curent cu practicile tale în afaceri.

Jason privi spre cumnatul lui care îşi continua conversaţia cu sora lui, şi spuse răutăcios.

— Este la curent, nu-i aşa?

Natalie nu-şi putu ascunde uimirea.

— Nu-ţi pasă?

Jason zâmbi.

— Este la curent cu practicile mele de şapte ani, de ce mi-ar păsa acum?

— Ticălos insensibil!

— Şi Judith spunea că eşti întotdeauna stăpână pe tine.

Ar fi vrut să-l plesnească. Individului nu-i păsa de nimeni pe lumea asta, nici de soţia lui şi în mod sigur nici de Judith. Se folosea de ea, şi când se va plictisi o va părăsi, aşa cum făcuse şi cu celelalte.

— Sunt destul de calmă ca să te văd aşa cum eşti.

— Şi Adam?

Natalie detesta prostul ei obicei de a roşi cu uşurinţă. îi permitea acestui misogin să vadă că reuşise s-o atingă.

— Relaţia mea cu Adam nu este treaba ta.

— Poate că nu, dar sunt sigur că Judith va fi încântată să afle că sora ei cea cuminte nu este îndreptăţită să ţină predici la nimeni.

Natalie se încruntă.

— Ce vrei să spui?

Jason izbucni în râs.

— Judith mi-a povestit de discuţiile moralizatoare pe care le-aţi avut. Chiar începuse să se simtă vinovată pentru relaţia noastră. Acum că va afla despre tine şi Adam.

— Ce?

— Nu sunt chiar atât de prost, Natalie. Înţeleg perfect de ce te interesează relaţia cu Adam.

— Serios? spuse Natalie, pe un ton îngheţat.

— Adam este furios de data asta. Chiar a ameninţat-o pe Judith. Sunt mândru de felul în care ea i-a răspuns, cu aceeaşi monedă.

Natalie îşi înghiţi furia. Dacă Judith nu i-ar fi spus totul acestui.

Probabil că era îndrăgostită cu adevărat.

— Şi nu-ţi pasă că soţia ta ar putea suferi?

— Tracy? îi aruncă o privire. Nu ar crede, spuse el cu satisfacţie. Dacă ai fi fost atentă ai fi observat că este îndrăgostită de mine.

— Am observat, suspină Natalie.

— Nu fi atât de dezgustată, Natalie, cu toţii trebuie să supravieţuim. Eu am nevoie de alte femei, şi tu ai nevoie de agenţie. Amândoi facem ceea ce trebuie.

Natalie roşi, dar de furie. Ochii ei îl străfulgerară.

— Nu-mi place ce insinuezi.

— Nu? Ar fi trebuit să te gândeşti înainte de a deveni amanta lui Adam.

— Eu.

— Am fost chemaţi la masă, n-aţi auzit?

Adam îi privea curios. Jason zâmbi maliţios.

— Nu fi îngrijorat, vorbeam despre afaceri, nu-i aşa? Oricât de insultată ar fi fost, nu avea sens să prelungească discuţia.

— Interesant, spuse Adam. Acum, dacă ne scuzi. O apucă pe Natalie de mână.

Jason îşi însoţi soţia în sufragerie.

— Te-a insultat? o întrebă Adam.

Ea nu se uită la el.

— Nu era îndreptăţit?

Degetele lui i se înfipseră în braţ.

— Ce naiba înseamnă asta?

Natalie îl privi supărată.

— Te aşteptai ca Jason să-ţi respecte „amanta”?

— Să înţeleg că nu a făcut-o?

— Nu.

Adam nu mai comentă şi o trase spre sufragerie. Conversaţia în timpul mesei se desfăşura anevoie, fiecare gândindu-se la ale lui. Numai Tracy ar fi vrut să vorbească.

— Natalie?

Natalie întoarse capul spre tânăra femeie. îşi dădu seama că îi spusese ceva şi aştepta un răspuns.

— Îmi pare rău.

Tracy zâmbi.

— Spuneam că trebuie să fie interesant să ai propria ta afacere. Jason nu scăpă ocazia.

— Oh, Natalie munceşte din greu.

Adam interveni.

— Natalie este foarte importantă pentru companie.

Spusese cuvintele cu atâta intensitate, încât aerul părea să vibreze.

Pentru prima dată în decursul serii, Jason păru deconcertat. îl privi mirat pe Adam.

— E interesant să fii model? întrebă Tracy.

— Multă muncă, îi răspunse Natalie, zâmbind în faţa acestui entuziasm.

— Ai fost şi tu model?

— Demult, aprobă Natalie.

— Şi nu ţi-a plăcut?

— Ba da, dar îmi place mai mult să fiu agentul altor modele.

— Bănuiesc că.

— Draga mea, nu o mai plictisi pe Natalie cu întrebări copilăreşti.

Toată voioşia tinerei dispăru şi stânjeneala ei o impresionă pe Natalie. Adam încercă să-i spună ceva care să-i distragă atenţia. Natalie interveni şi ea în discuţie.

Acum înţelegea teama lui Adam. Acest bărbat avea o mare putere asupra surorii lui, şi ştia să se folosească de această putere.

Când se despărţiră, Tracy îi spuse.

— Sper să ne mai vedem.

Adam o cuprinse cu braţul pe Natalie şi răspunse.

— Sunt sigur de asta.

— Atunci poate veniţi într-o seară să luăm cina împreună.

— Ne-ar face plăcere, nu-i aşa, Natalie? spuse el.

Ea aprobă dând din cap.

— Atunci aştept telefonul tău, îi spuse Tracy fratelui ei. Imediat ce Tracy şi soţul ei plecară, Natalie se îndepărtă de Adam, şi-i spuse majordomului.

— Adu-mi jacheta, te rog.

Adam interveni.

— Tu nu pleci acum.

— Ba da.

— Încă n-am terminat discuţia de mai devreme.

— Care discuţie? Cea în care îţi cereai scuze pentru că m-ai prezentat fără voia mea ca amanta ta?

— Natalie.

— Ar fi trebuit să fiu de acord.

— Credeam că ai fost, zise el referindu-se la întâlnirea din apartamentul ei.

— Nu-i cinstit.

Adam oftă impacientat.

— Ce altceva puteam să le spun, Natalie? Că suntem parteneri de afaceri?

— De ce nu? Acesta-i adevărul.

— Oare?

Ea roşi.

— Da, zise ridicând tonul.

Adam clătină din cap.

— Nu eşti tu femeia care mă implora să fac dragoste cu ea? Cea pe care am sărutat-o acum trei ore?

— Asta era înainte de.

— De ce? întrebă el abrupt.

— Înainte să mă prezinţi atât de intim surorii tale şi lui Jason, spuse ea îmbufnată.

— Te-am prezentat ca fiind prietena mea.

— Şi ştim cu toţii prea bine ce se înţelege din asta!

— Ştim? întrebă el, încruntându-se.

— Nu trebuie să mimezi uimirea, Adam, se răsti ea. Bărbaţii ca tine nu au prieteni femei.

Ochii lui sclipiră de furie.

— Bărbaţii ca mine? repetă el încet.

Natalie începu să tremure, conştientă acum de furia lui Adam. Oftă.

— Nu voiam să spun asta.

— Atunci ce voiai să spui? zise el ridicând tonul. Te-am prezentat ca pe o prietenă şi te superi. Ce eşti, femeie sau copil?

— Sunt femeie, spuse ea roşind.

— Atunci poartă-te ca atare. Ţi-e ruşine de atracţia care există între noi? Vocea îi deveni insinuantă. Alegi bărbaţi ca Lester, genul care se consideră norocos că te poate atinge?

— Şi nu se laudă pe urmă cu asta, adăugă ea acuzator.

Adam deveni rigid, ochii i se îngustară.

— Vrei să spui că asta am făcut eu?

Natalie trase aer în piept.

— I-ai lăsat să înţeleagă ce rol joc eu în viaţa ta.

— Devii isterică.

— Iar tu arogant! Acum aş vrea să plec.

— N-avea grijă, poţi pleca. Şi încă ceva despre „bărbaţii ca mine”, adăugă furios, niciodată nu reţinem o femeie împotriva voinţei sale.

Natalie roşi puternic, şi-i întoarse spatele. Adam luă jacheta şi i-o aşeză pe umeri. Apoi o cuprinse în braţe.

— La naiba, femeie, hai să nu avem prima noastră ceartă!

— Cred că am avut-o deja, zise ea necăjită.

— Chiar vrei să pleci? spuse el cuprinzându-i faţa în mâini.

— Nu, admise Natalie.

— Cred că singurul mijloc de a pune capăt acestei situaţii este să te sărut.

Natalie se bucură de căldura îmbrăţişării lui, de pasiunea sărutului. Trupul ei se lipea pătimaş de Adam, simţind cum se aprinde.

Dar gândurile nu-i dădeau pace. Dacă va face dragoste cu Adam, nu va fi decât o altă femeie dintr-un lung şir. O femeie ca prinţesa. Oare şi prinţesa fusese o simplă amantă?

— Ce este, iubito? întrebă Adam.

— Vreau să plec, spuse ea cu răceală.

— Natalie.

— Lasă-mă să plec!

— Acum ce-am mai spus?

— Nimic. Se îmbrăcă cu jacheta. E târziu şi vreau să plec.

— Poţi pleca. N-am chef de jocurile tale acum.

Îl străfulgeră cu privirea.

— Sunt sigură că celelalte femei nu se dedau la asemenea jocuri.

— Deci asta era, oftă Adam. O să-mi răspund singur la întrebarea pe care ţi-am pus-o mai devreme, Natalie –

eşti un copil. Şi e timpul să te întorci în pătuţul tău.

Luă cheile maşinii de pe o măsuţă.

— Nu mă duce şoferul? întrebă Natalie, neplăcându-i gândul de a fi singură cu el tot drumul.

Adam îşi muşcă buzele.

— A plecat de mult acasă. Te conduc eu.

În maşină Natalie stătu cât mai departe de el. Ştia că tot ce spusese el mai devreme era adevărat. Dar femeia mai libertină de acum două zile suferise un şoc în momentul în care fusese văzută ca o „amantă” de către un alt cuplu. Nu era încă pregătită să fie amanta nimănui, nici măcar a unui bărbat pe care îl dorea atât.

Îl dorea pe Adam. Dar nu era gata să se aventureze într-o relaţie fără niciun viitor.

Gânditoare, nu observă când ajunse acasă. Adam îi deschise portiera.

— Noapte bună, Natalie. Păstrăm legătura.

— Înţelegerea noastră rămâne valabilă? întrebă ea, muşcându-şi buzele.

— Da.

— Adam.

— Du-te, Natalie, oftă el. O să vorbim când o să fii mai. Înţelegătoare.

Mai matură, voia să spună. De ce nu putea şi ea să fie ca Judith?

Cu perversitatea unei femei, Adam o lăsa pe ea să facă primul pas, să sune ea cea dintâi. Dar Natalie nu sună, şi pentru că nici el nu o făcea, îl acuza la rândul ei. Poate că era mai bine aşa. Poate.

Îşi folosi ziua ca să lucreze pentru eventualul contract Fantasy Girl. Alese trei fete, deşi ştia că niciuna nu avea şanse reale. Imaginea pentru Fantasy Girl trebuia să îndeplinească o singură condiţie, să aibă o apariţie de vis. Fetele erau frumoase, dar numai atât. Nu era ea cea

care avea putere de decizie. Alesese cele mai frumoase modele de care dispunea agenţia.

Dee era deja la lucru când ea sosi la agenţie a doua zi.

— Ai petrecut un weekend plăcut? întrebă ea curioasă.

— A fost bine, răspunse Natalie absentă, ştiind că nu avusese parte de un weekend mai neplăcut de multă vreme.

Dee o privi cu atenţie, dar nu mai spuse nimic. Aerul nonşalant al lui Natalie nu o păcălise nicio secundă. Era vizibil că tot entuziasmul de vineri dispăruse. Oare dispăruse şi entuziasmul ei pentru Adam Thornton?

Natalie se întreba acelaşi lucru în timp ce se instala la birou. Adam spusese că înţelegerea lor rămâne, dar ea ştia că prietenia lor, atâta câtă fusese, s-a terminat.

Se simţea mizerabil. Avea douăzeci şi cinci de ani, şi era mai singură ca niciodată. Măcar dacă i-ar fi cerut scuze lui Adam. Dar era sigură că în urma discuţiei dintre ei, Adam îşi petrecuse noaptea în braţele prinţesei. Mândria o împiedica să facă ea primul pas.

La jumătatea dimineţii o sună el.

Dee dădu buzna în birou.

— Este el! Vrei să vorbeşti?

Natalie deveni brusc agitată.

— Care „el”, Dee? întrebă ea ca să amâne un pic momentul discuţiei. Avea nevoie de timp ca să-şi revină.

Dee izbucni în râs.

— Unicul. Adam Thornton.

Toată întârzierea nu i-a folosit la nimic. Nu era mai calmă când ridică receptorul.

— Vreau să te văd, Natalie, spuse el direct.

— O sa.

— E vorba de afaceri, o întrerupse el.

— Nici nu credeam că e vorba despre altceva, îi servi ea o replică acidă.

— A, nu?

— Nu!

— Eu mi-aş fi dorit altceva, spuse el.

— Adam.

— Poţi veni acum? Şi adu cu tine şi nişte fotografii cu posibilele candidate pentru Fantasy Girl.

Natalie deveni interesată.

— Pot întreba de ce?

— Nu, nu poţi. Te aştept în douăzeci de minute.

Şi închise.

Arogantul! Ar fi putut avea programate şi alte întâlniri. Era de la sine înţeles să le anuleze pe toate, ca să se poată întâlni cu el. Avea dreptate? Natalie trebui să admită că da.

Furia ei crescu şi mai mult observând strălucirea din ochii lui Dee când o anunţă că pleacă. Dee era o femeie prea deşteaptă ca să nu observe atracţia pe care o simţea ea pentru cel mai important client al agenţiei.

De data asta nu mai fu lăsată să aştepte. Adam nu lăsă loc de curtoazie şi îi ceru imediat mapa cu fotografii. Se apucară imediat de lucru. Natalie mulţumi Cerului că avea totul pregătit.

În timp ce Adam studia fiecare model cu atenţie, Natalie îşi rezervă dreptul de-al studia la rândul ei în voie. Simţi din nou nevoia de a-l atinge, de a-i mângâia trăsăturile.

Brusc el ridică privirea şi o prinse în plin exerciţiu admirativ. Ridică din sprâncene când o văzu roşind. Natalie întoarse repede capul, înainte ca el să poată citi şi restul sentimentelor în ochii ei. îl dorea.

Adam închise dosarul cu fotografii.

— Niciuna dintre aceste fete nu este potrivită.

— Niciuna? repetă ea, deşi ştiuse asta dinainte. Dacă el hotăra că modelul potrivit imaginii Fantasy Girl nu era printre fetele de la agenţia ei, însemna că oricum va pierde contractul. Se mişcă repede, şi ajunse în spatele lui. Începu să răsfoiască dosarul peste umărul lui.

— Nici Joanna? Credeam că.

Făcu greşeala de a-l privi, şi aerul se încinse. Dacă mişca mâna îi putea mângâia părul. El îi reţinu privirea.

— Ce? întrebă el răguşit.

— Credeam. Ăă. Oh, Adam! şopti ea.

— Dumnezeule, mi-am găsit „aţa de vis”. O cuprinse cu braţele şi o trase pe genunchi. O sărută nesăţios. Suspinul ei de capitulare se pierdu în dulceaţa sărutului.

Natalie îşi ascunse faţa la pieptul lui.

— Am fost atât de nătângă, murmură ea. Mă ierţi?

— Întotdeauna.

O sărută din nou.

— Ar trebui să te bat pentru suferinţa pe care mi-ai pricinuit-o în ultimele zile, spuse Adam, strângând-o în braţe.

— Credeam că te-a consolat prinţesa, spuse ea, dar cicăleala ei era de fapt o întrebare.

— Cred că totuşi am să te bat, se burzului Adam. Natalie respiră uşurată.

— Asta înseamnă că nu te-a consolat?

— NU, la naiba! N-am mai văzut-o pe Maria de la reprezentaţia aceea stupidă. La teatru. Acum cereţi scuze aşa cum trebuie!

— Cum? îl tachină ea.

— Femeie!

Natalie îi ascultă îndemnul.

— Diseară, şopti el. Nu pot aştepta mai mult de atât.

— Te aştept la cină, îl invită ea pe nerăsuflate.

Toate îndoielile ei dispăruseră. Adam era singurul

lucru care conta. Ştia asta acum când tocmai descoperise că îl iubeşte.

Capitolul *1*

Natalie ştia că nu mai poate fugi de acest adevăr. Era îndrăgostită de Adam Thornton. Nu se aştepta la nicio propunere de căsătorie. Era pregătită să accepte orice de la el, o relaţie de scurtă durată sau una mai îndelungată.

Când peste câteva ore primi o duzină de trandafiri la birou, ştiu fără a citi cartea de vizită că sunt de la el. Dar îl sună.

— Nu m-am răzgândit, să ştii.

— Bine.

— Îţi place friptura?

— Orice e perfect.

— Eu sunt desertul, spuse ea zâmbind.

— Bine.

Îşi dădu seama că răspunsurile lui sunt foarte rezervate.

— Adam, eşti singur?

— Nu, zise el, uşurat.

Natalie începu să râdă.

— Vrei să-ţi povestesc despre rochia pe care o voi purta diseară?

— Natalie, o avertiză el.

— E prea mult pentru tine? continuă ea.

— În momentul acesta, da, zise el pe cel mai serios ton.

— Dar mai târziu?

— Abia aştept.

Se simţea o notă de ameninţare în vocea lui, aşa că Natalie se hotărî să închidă, râzând.

Dee intră.

— Totul este în regulă?

Natalie roşi, dar nu-şi ascunse mulţumirea.

— Perfect.

Adam fu punctual. îi mai aduse şi alte flori.

— Am rămas fără vaze, îi zise fericită.

— Atunci pune-le în cadă. Am venit cu flori în cazul în care te-ai răzgândit. Nu ai da afară un bărbat cu flori în braţe, nu?

Natalie îl îmbrăţişă.

— Nu sunt chiar atât de rea.

— Îmi pare rău pentru sâmbătă seara.

— M-am purtat prosteşte.

El îi luă faţa în mâini.

— Ai fost tu însăţi, şi mă bucur. Te respecţi mai mult decât o fac alte femei pe care le-am cunoscut.

Emoţionată, Natalie îi zâmbi printre lacrimi.

— Mulţumesc.

El o privi şi spuse arţăgos:

— Dar unde este rochia de care-mi povesteai?

— Aceasta nu este suficient de sexi?

Adam o cuprinse în braţe.

— Poate că da. O să-ţi cumpăr o altă rochie, care să facă descrierea mai interesantă.

Ea continua să zâmbească dar umbra unei încruntări i se reflecta pe faţă.

— Nu vreau să stric farmecul serii, spuse ea blând, şi nu vreau să te enervezi, dar. pot accepta florile, nu şi altceva. Nu am nevoie, Adam.

— Nu încerc să te plătesc. Mi-ar plăcea să-ţi cumpăr diverse lucruri.

— Ştiu, zise Natalie, şi gestul mă emoţionează, dar.

— Să nu o fac, termină el.

— Te rog.

— Eşti o femeie dificilă.

— Nu-i adevărat. Vreau doar o parte din tine.

— Nu înţeleg.

— O să înţelegi, promise ea, o să înţelegi.

Restul serii trecu ca un vis. O cină romantică, la lumina lumânărilor, însoţită de muzică.

Stăteau pe sofa, Adam cu un pahar de brandy, iar Natalie ghemuită lângă el. Brusc el se întoarse spre ea.

— De ce ai întrerupt relaţia cu Lester?

Ea se încruntă, neînţelegând de unde apăruse acest interes.

— Poftim?

Adam puse deoparte paharul şi îi cuprinse mâinile.

— Trebuie să ştiu. Vreau să te cunosc.

— Nu mă cunoşti încă?

— Din păcate, nu. De ce, Natalie?

Natalie ridică din umeri.

— Pentru că încerca să mă transforme într-una din acele femei, de genul căruia tu îţi doreşti ca sora ta să înceteze să-i aparţină. Indiferent cât de mult aş iubi un bărbat, n-aş putea să devin casnică de dragul lui. Am nevoie de independenţa mea. îmi place.

— Îl iubeai pe Lester?

Îl privi în ochi, cu toată dragostea, fără să mai simtă nevoia să se ascundă.

— Nu, spuse liniştit.

— Dumnezeule, Natalie! Adam o luă în braţe, sărutându-i gâtul. Când sunt cu tine uit de mine, nu-mi pasă de nimic decât de tine.

— Dragul meu, şopti ea. O să te ajut cu Tracy.

— Tracy?

Uimirea de pe faţa lui îi arătă că el uitase totul.

— Da, sigur, spuse Adam, o s-o ajutăm amândoi.

O privi în ochi.

— Vreau să fii a mea!

Nu mai era bărbatul sigur pe el care intrase în biroul ei, era doar un bărbat care o dorea cu ardoare. îl ajută să-

şi descheie cămaşa, cu mâini tremurânde.

În următoarea oră Natalie descoperi despre sine lucruri pe care nu le ştia. Tandreţea lui Adam scoase la iveală o femeie pasională, dornică de a primi iubire dar şi de a dărui.

— Te iubesc, şopti înainte de a adormi în braţele lui.

Când se trezi era dimineaţă şi un soare de toamnă târzie mângâia perna. Era singură în pat. Numai căldura pe care cearşaful încă o mai păstra lăsa să se înţeleagă că Adam abia se sculase. În timp ce ea se ridica intenţionând să-l caute, Adam intră în cameră. Purta doar pantalonii de la costum. Natalie roşi când văzu semnele lăsate de unghiile ei, semn al pasiunii pe care o încercase.

— Baia dumneavoastră este gata, doamnă, zise Adam vesel. Natalie începu să râdă.

— Este un drum atât de lung până în baie, zise ea alintându-se. Adam se aplecă să o ridice în braţe, dar preferă să se aşeze lângă ea.

Era trecut de zece când Natalie coborî din maşina lui Adam în faţa clădirii unde îşi avea sediul agenţia ei.

— Trec să te iau la cinci şi jumătate, spuse Adam.

Înainte să închidă portiera se opri.

— La naiba, am uitat de invitaţia lui Tracy, zise el. Vrei să luăm cina împreună în seara asta. Am acceptat şi am uitat să-ţi spun.

Natalie îşi ascunse dezamăgirea. Nu voia să-l împartă cu nimeni deocamdată. Dar îi promisese să-l ajute cu Tracy.

— Îţi pierzi memoria, dragul meu, glumi ea.

— Ce-ai spus? zise Adam, strângând-o în braţe.

— Vezi? Săracul Adam!

— Da, săracul Adam, glumi şi el. O să-mi ruinezi sănătatea într-o săptămână.

— Chiar şi mai repede.

— Nu vreau să fac altceva decât să-mi petrec ziua în pat cu tine, murmură el sărutându-i părul.

Era singurul lucru pe care şi-l dorea şi ea… dar nu se putea.

— Vom petrece restul serii împreună.

— Şi toate celelalte seri. Şi nopţi. Sunt toate ale mele, Natalie, o avertiză el. Eşti a mea!

Până când o altă femeie îl va atrage mai mult! Dar acceptase acest risc. Şi nu era îndreptăţită să ceară mai mult decât clipa prezentă. Faptul că îi mărturisise noaptea trecută că-l iubeşte, trecuse neobservat. Ea nu mai revenise asupra acestui subiect pentru că nu voia să-l împovăreze cu sentimentele ei. Şi era sigură că el nu spusese nimic din acelaşi motiv. Nu-i trebuia un lucru precum iubirea. Nu-l putea învinovăţi de nimic. Ştiuse de la început cum stau lucrurile.

— Natalie? întrebă el încruntându-se.

Ea îi zâmbi, hotărâtă să se bucure de fiecare moment pe care-l are.

— Sunt a ta.

— Te deranjează invitaţia?

— Nu, minţi ea.

— Pe mine, da.

— Adam! O bucura dorinţa lui de a petrece timpul numai cu ea.

El îi mângâie părul.

— Ne vedem la cinci şi jumătate.

— Adam, eşti sigur că vrei să te duci la birou îmbrăcat aşa? zise Natalie, arătând spre costumul de seară pe care-l purta.

— Nu, trec mai întâi pe la apartamentul meu. Vom rezolva şi această problemă zilele astea.

— Ce vrei să spui?

— Te vei muta la mine.

Natalie păli.

— Să mă mut la tine? repetă încet.

Adam se încruntă.

— Nu vrei?

— Ei bine, nu m-am gândit la asta, îi spuse sincer.

— Atunci gândeşte-te, dar repede. Nu vreau să te pierd, Natalie.

Fericirea o înconjură toată ziua. Şi dacă Dee n-ar fi ghicit, după expresia feţei ei despre ce e vorba, Adam ar fi ajutat-o. O sună de câteva ori în cursul zilei şi îi trimise flori.

La cinci şi jumătate îl aştepta nerăbdătoare în faţa clădirii. Se ţinură de mână până când ajunseră în apartamentul ei.

— Dumnezeule, şopti Adam mai târziu, după ce parcurseseră spaţiul de la intrare până în dormitor în mai mult timp decât era necesar. Niciodată n-am mai simţit aşa ceva. Nu pot să mă gândesc decât la tine. E o nebunie, o dulce nebunie!

Natalie simţea la fel. Ştia că îi aparţine trup şi suflet acestui bărbat.

— Atunci suntem amândoi nebuni, zise ea.

Se odihniră unul în braţele celuilalt un timp.

— Nu vreau să stric o seară atât de reuşită, dar Tracy ne aşteaptă la opt şi e şapte şi jumătate.

Natalie sări din pat.

Trebuiră să oprească şi la apartamentul lui Adam, ca să se poată schimba.

Înainte de a coborî din maşină, Adam o avertiză:

— Nu intenţionez să mai fac asta mult timp.

Evident întârziaseră.

Tracy îi întâmpină cu un zâmbet.

— Jason tocmai se pregătea să vă caute la telefon.

— Ai o casă încântătoare, zise Natalie, stânjenită,

pentru a încheia subiectul.

Cina se anunţa a fi un moment dificil. Cei doi bărbaţi abia îşi vorbeau. Doar Tracy părea imună la tensiunea din jur. După cină, Natalie se oferi s-o ajute la bucătărie.

— Tu şi Adam sunteţi foarte apropiaţi. Era o constatare, nu o întrebare.

— Da, aprobă Natalie roşind.

Tracy dădu din cap.

— Se vede că sunteţi foarte fericiţi.

— Şi fericirea ta este evidentă, susţinu Natalie.

Tracy aranjă ceştile de cafea pe o tavă.

— Este?

Natalie se încruntă.

— Nu este?

Tracy râse.

— Bineînţeles. Ce crezi că fac cei doi dincolo? Oare au început să se bată?

Natalie o privi surprinsă.

— Răceala dintre ei nu te deranjează?

— Am renunţat să-mi fac griji de câţiva ani. Nu eşti deloc genul lui Adam, ştii? continuă Tracy. Şi nu spun asta cu răutate.

Natalie ştia deja. Nu credea că Tracy reuşise să fie rea vreodată în viaţă.

— Dar care e genul lui Adam?

Tracy râse.

— Nu mă refer la culoarea părului sau ceva de genul ăsta. Dar femeile cu care iese de obicei sunt mai… colorate.

— Cum e prinţesa?

— Maria? Tracy făcu ochii mari. O cunoşti?

— Nu. Dar am văzut-o.

Tracy chicoti, arătând şi mai încântătoare.

— Atunci ştii despre ce vorbesc. Tu eşti atât de

diferită.

— Sunt?

— Ştii că eşti. În primul rând eşti mai tânără decât majoritatea, iar în al doilea rând ai un aer de independenţă.

Natalie simţi că este un moment bun să intervină cu planul ei şi al lui Adam.

— Tu ai muncit vreodată? întrebă ea blând.

Tracy roşi.

— Nu. De-abia terminasem şcoala când l-am cunoscut pe Jason, iar după căsătorie el nu m-a încurajat niciodată în sensul acesta.

Bineînţeles că nu. Nu era stilul lui Jason Dillman să facă aşa ceva.

— Şi nici n-aş avea nevoie să muncesc, adăugă Tracy defensiv.

— Probabil că nici Adam nu are nevoie, zise Natalie.

— Nu, spuse Tracy roşind. Dar nu e genul de băiat de bani gata care toacă banii.

— Şi tu eşti?

— Nu, oftă Tracy, dar lui Jason nu-i place ideea ca eu să muncesc.

— Înţeleg. Atunci poate că ai vrea să mă vizitezi la agenţie, să vezi şi tu cum e?

Făcu propunerea pe tonul cel mai neutru, dar se bucură să vadă interesul stârnit în ochii lui Tracy.

— Când? întrebă ea nerăbdătoare.

— Oricând vrei, zise Natalie.

— Mâine mă duc la dentist, dar ce zici de poimâine?

— Ce se întâmplă poimâine, draga mea? întrebă Jason intrând în bucătărie.

Se apropie de Tracy şi îi cuprinse umerii cu braţul.

— Adam şi cu mine ne întrebam ce vă reţine.

Tracy încerca să zâmbească.

— Natalie m-a invitat să-i văd agenţia.

Ochii lui se îngustară şi o privi pe Natalie.

— Adevărat?

Natalie îi înfruntă privirea.

— M-am gândit că i-ar face plăcere.

Adam intră. Auzise conversaţia lor.

— Cred că este o idee foarte bună, zise şi el.

— Aşa cred şi eu, şopti Tracy.

— Ei bine, dacă ţii neapărat. spuse Jason, dar dezaprobarea i se citea în ton.

Natalie fu impresionată când văzu în ochii lui Tracy cât de confuză era.

Pe de o parte, dezaprobarea soţului ei o descumpănise, dar pe de altă parte se vedea cât de mult îşi doreşte să meargă.

— După aceea vă invit la masă, spuse Adam.

Era încurajarea de care avea nevoie. Tracy acceptă bucuroasă.

Adam îşi exprimă încântarea în maşină.

— Ai avut o idee foarte bună, spuse el. Iar lui Jason nu i-a plăcut deloc.

— Tracy a spus ceva foarte interesant, schimbă ea subiectul.

— A, da? Ce?

— Că de obicei ieşi cu femei. colorate.

Adam zâmbi.

Se bucurară unul de altul toată noaptea, chiar şi ziua următoare.

Dimineaţă Adam refuză să o lase să se ridice din pat. Luară un mic dejun întârziat şi după-amiază se plimbară prin parc ţinându-se de mână.

Pentru Natalie timpul petrecut împreună era ca un vis din care nu voia să se mai trezească.

Dar realitatea era mai puternică.

A doua zi Adam se trezi dimineaţa pentru că avea o şedinţă de la care nu putea să lipsească.

— Ne vedem la prânz, îi zise el, sărutând-o.

— O să-mi fie dor de tine, zise Natalie, prinzându-se de gâtul lui.

— Şi mie. Voi face aranjamentele necesare ca să te poţi muta la mine cât mai curând.

Natalie deveni brusc serioasă. Lui Adam nu-i scăpă schimbarea de atitudine, dar nu spuse nimic, aşteptând.

— Hai s-o amânăm pentru o vreme, spuse Natalie.

— De ce? aclamă el.

— Totul s-a întâmplat prea repede, Adam. Hai să nu ne grăbim.

Pentru o clipă păru că vrea să se certe, dar apoi se răzgândi.

— Bine, discutăm altă dată. Într-un moment când vei fi mai vulnerabilă.

Natalie izbucni în râs.

— Nu-i cinstit.

— N-am susţinut niciodată asta, zise el, ridicându-se. E târziu. Vin să vă iau la prânz.

Natalie se întinse fericită. Trăise două zile superbe. O fericire care putea să te sperie.

Când auzi soneria, zâmbi şi se îndreptă spre uşă sigură că era Adam, care nu putuse rezista impulsului de-a se întoarce.

Zâmbetul îi pieri însă când în uşă apăru Judith. Ochii surorii sale o măsurară batjocoritor.

— Pot intra?

— Sigur. Natalie era roşie, şi-i mulţumea Cerului că Adam plecase înainte de apariţia lui Judith.

Aceasta se trânti pe un scaun în bucătărie.

— Mai ai cafea?

Natalie îi turnă într-o ceaşcă.

— Pari foarte agitată, Natalie.

Natalie se aşează evitându-i privirea.

— De ce-aş fi?

— Poate pentru că dacă aş fi venit cu zece minute mai devreme m-aş fi întâlnit cu Adam Thornton pe scări.

Culoarea îi pieri brusc din obraji.

— Nu fi prostuţă, Judith.

— Prostuţă? Ai dreptate, aşa sunt. Pentru că tot timpul în care tu îmi făceai morală, şi eu te credeam pură şi decentă, tu te culcai cu Adam Thornton. Chiar m-am certat cu Jason pe tema asta, pentru că eu nu credeam.

— Jason… zise Natalie cu dezgust.

Ochii lui Judith sclipiră furioşi.

— Nu e cazul să mai faci pe mironosiţa. Nu eşti cu nimic mai bună decât noi.

— Ce vrei să spui?

— Jason mi-a spus de ce te culci cu Adam Thornton. Pentru ca să nu pierzi contractul.

— Ce-ai spus?

— Maturizează-te, Natalie, îi aruncă Judith, ridicându-se. Eşti amanta lui Adam Thornton, şi o faci pentru iubita ta agenţie. Eu o ştiu, o ştii şi tu, şi pot paria că până şi el ştie asta.

— Ieşi, zise Natalie tremurând.

— Plec, îi răspunse Judith. Vreau doar să-ţi spun că nu mai păcăleşti pe nimeni.

— Pleacă şi să nu te mai întorci!

Nu observă când plecă Judith. Durerea o împiedica. Nu-i păsa ce crede Judith despre ea, sau Jason Dillman, dar era posibil ca şi Adam să creadă aşa ceva?

Prefera să moară decât să ştie că Adam crede că ea i s-a dăruit doar ca să nu-l piardă ca partener de afaceri.

Capitolul 8

Ştia că el poate crede asta. Era clar că asta crede.

Dumnezeule, îşi închipuia că i se dăruise doar pentru a obţine contractul pentru Fantasy Girl? Chiar dacă ea nu făcuse niciun secret din sentimentele ei pentru el.

În fond îşi sacrificase mândria şi cedase unei ameninţări cu ruinarea agenţiei. Era firesc ca el să creadă că şi-a sacrificat şi trupul.

Fericirea pe care o simţise în braţele lui în urmă cu câteva ore era doar o amintire. Pentru Adam nu fusese decât o femeie ambiţioasă, capabilă de orice pentru a avea succes în afaceri. O durea gândul că pentru el ea era doar o femeie ambiţioasă.

Parcurse drumul spre birou fără să ştie ce face. Dee nu venise, şi-şi făcu singură cafeaua.

Telefonul o scoase din amorţeală. Răsturnă cafeaua încercând să ajungă la receptor. Privi cum lichidul se scurge pe masă, fără niciun gest. Dacă era Adam?

— Natalie?

Îngheţă când auzi vocea bărbătească, degetele i se încleştară pe receptor.

— Da? şopti ea.

— Sunt Tom. Te-am.

— Tom? spuse uşurată, înţelegând cine e la capătul firului. Ce s-a întâmplat? Dee se simte bine?

— Nu tocmai. E în pat. Cred că nu o s-o vezi până luni.

— A văzut-o un doctor?

— Da, stai liniştită. E doar o intoxicaţie alimentară.

— Bine, zise Natalie. Spune-i că o îmbrăţişez.

— Şi pe mine, nu? râse Tom.

Natalie se simţea mai bine în urma discuţiei cu soţul lui Dee. Avea nevoie să audă o voce prietenoasă.

Muncă. De asta avea nevoie acum, ca să uite toate gândurile negre.

Începu cu frecatul covorului care se pătase de cafea.

Aşa o găsi Tracy, în genunchi, frecând cu îndârjire pata care se încăpăţâna să rămână acolo.

— Deci în asta constă strălucirea unei agenţii de modelling? glumi tânăra femeie.

— Cu toţii trebuie să începem cu munca de jos, încercă şi Natalie să glumească.

Vederea lui Tracy nu putea să-i producă decât durere, pentru că îi amintea de Adam.

— Am răsturnat cafeaua, ca o neîndemânatică ce sunt. Nu sunt în apele mele astăzi, Tracy.

O întrerupse sunetul telefonului. Pentru următoarea jumătate de oră fu ocupată. Parcă toată lumea se hotărâse să sune în acelaşi moment.

Nu era ziua potrivită pentru a se ocupa de Tracy.

— Lasă-mă pe mine, se oferi tânăra când sună din nou telefonul.

Sigură pe ea, luă receptorul şi în următoarele minute Natalie o privi uimită cum se descurcă cu un client recalcitrant.

— Cum ai făcut asta? întrebă la sfârşitul convorbirii.

— Am urmat un curs de secretariat la şcoală, răspunse Tracy mândră. Iar să ocolesc cu blândeţe un răspuns neplăcut am învăţat trăind alături de Adam. Mereu suna câte o femeie nefericită, dorindu-l pe el.

Remarca lui Tracy era o glumă nevinovată, dar pentru Natalie era doar o modalitate de a-i spori suferinţa. În curând va fi şi ea o femeie nefericită care-l va dori în viaţa ei.

Nu reuşi să-şi ascundă sentimentele, cu acel autocontrol de demult, şi tânăra înţelese că făcuse o gafă.

— Hei, asta a fost cu ani în urmă. Sunt sigură că tu nu vei trece niciodată prin aşa ceva.

Natalie zâmbi amar.

— Da, sunt convinsă.

Telefonul sună din nou.

— Lasă-mă pe mine, zise Tracy. Tu du-te în biroul tău. Mă pot descurca.

— O slujbă pentru o zi? o încurajă Natalie.

— Mi-ar plăcea, zise Tracy aşezându-se în spatele biroului. Totul este sub control.

Natalie descoperi în următoarele ore că afirmaţia ei încrezătoare era cât se poate de adevărată. Tracy îşi făcea treaba cu multă competenţă. Din fericire pentru amândouă, ziua era una dintre cele mai solicitante. Natalie putu uita pentru moment de durerea care mocnea în ea, iar Tracy strălucea, mulţumită de ea însăşi.

Când la prânz Tracy îi făcu legătura cu Adam, Natalie se simţea deja mai bine. Nu ştia însă cum va reacţiona el când va afla că sora lui este secretara ei pentru o zi.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Bine, răspunse Natalie repede.

— Cum a decurs vizita lui Tracy?

— Ăă… foarte bine.

— I-a plăcut?

— Cred că da. De ce n-o întrebi chiar tu?

— Am sunat-o acasă, dar nu răspunde…

— Adam, îl întrerupse Natalie, Tracy este încă aici. Ai vorbit deja cu ea.

— Nu, eu. Aceea era Tracy? spuse el neîncrezător. Atât de sigură pe ea.

Natalie îi explică cât putu de repede motivul pentru care nu avea secretară, şi cum Tracy se oferise, şi cât de bine se descurcă.

— E nemaipomenit, spuse Adam încântat.

— Da, zise Natalie, dar nu cred că putem lua prânzul împreună. Sunt foarte ocupată.

— E în regulă, zise Adam, trec să te iau diseară.

— Adam, am multe de făcut.

— Am nevoie de tine, iubito.

Se bucură de ceea ce-i spunea. Şi ea avea nevoie de el. Atât cât îl mai avea.

— Natalie!

— Bine, ne vedem diseară. La şase?

— Da. Acum o să vorbesc cu sora mea.

Lui Natalie îi veni o idee.

— Adam, trebuie să vorbesc ceva cu tine despre Tracy.

— Nu poate aştepta până diseară?

— Ba da.

Natalie închise telefonul zâmbind. Cum de nu se gândise? Era atât de evident. Tracy era perfectă.

Peste câteva minute Tracy îi povesti surescitată excitată cum o felicitase Adam, şi cât de mulţumit era. Natalie o ascultă zâmbind, şi-i promise că e doar începutul unui şir de asemenea felicitări. Tracy nu întrebă de ce, dar îşi oferi serviciile şi pentru a doua zi, ştiind că Dee oricum nu va veni.

Nevrând să-i strice bucuria Natalie nu pomeni nimic de Jason şi posibilele lui reacţii. Se părea că Tracy putea avea hotărârea lui Adam atunci când voia.

Tracy plecase de vreo oră, iar Natalie încă mai avea de lucru când apăru Adam. Ea îl privi cu nesaţ. Ochii lui albaştri îi întoarseră privirea pasionată.

— Ştiu că am venit mai devreme, spuse în timp ce o devora din priviri, dar nu mai puteam aştepta.

Natalie se ridică, şi se aşeză în braţele lui oftând mulţumită.

— Mă bucur, îi zise.

Adam o strânse în braţe.

— Hai să mergem acasă, vrei?

— Da, răspunse ea bucuroasă, dorindu-şi mai mult decât orice să facă dragoste cu el şi să uite de toate.

Îşi dădea seama de disperarea cu care îi răspundea, pasiunea fiind dublată de dorinţa de-a deveni parte din el, astfel încât nimic sănu-i mai poată despărţi.

— Iubito! oftă Adam, sub ploia de sărutări, cuprinzând-o.

Natalie nu avea nevoie de încurajări, înnebunind-o aşteptarea momentelor de abandon sublim, care să-i unească.

Adam o strânse în braţe protector în timp ce respiraţia lor revenea încet la normal.

— Nu pot să cred ce se întâmplă, spuse Adam. Am treizeci şi nouă de ani şi am avut relaţii cu mai multe femei decât pot să-mi aduc aminte. Vocea îi deveni mai profundă. Şi totuşi, de fiecare dată cu tine e ca întâia oară.

Natalie nu spuse nimic, deşi simţea acelaşi lucru.

Adam o privi.

— Totul cu tine e perfect.

Simţi că-i dau lacrimile şi se cuibări în braţele lui. O dată în plus ştiu că Adam spune adevărul. Ştia că nu ar minţi. Ştia că nu ar minţi-o, că întotdeauna va fi cinstit cu ea. Aşa cum niciodată nu împovărase relaţia lor cu false declaraţii de iubire.

— Eşti obosită? întrebă el, văzând că ea nu spune nimic.

— Puţin, inventă ea.

— Vrei să pregătesc eu cina?

— Ştii şi să găteşti? îl tachină Natalie.

El se strâmbă la ea, ceea ce-l făcea să pară mai tânăr.

— Atâta vreme cât te mulţumeşti cu o omletă.

Natalie se forţă să râdă, pentru ca el să nu vadă că e preocupată de altceva.

— Ciudat, dar numai ouă am în frigider.

Nu prea-i fusese gândul la cumpărături în ultima vreme.

— Slavă Domnului, zise Adam, şi sări din pat.

Se întoarse şi-i spuse.

— Îmbracă-te până nu mă răzgândesc şi mă întorc în pat.

— Nu m-aş supăra, îl încurajă Natalie.

— Ştiu, zise el apropiindu-se şi mângâindu-i obrazul. îmi place felul în care te dăruieşti. Total.

Natalie îşi puse cămaşa lui şi îl urmă în bucătărie.

— Brusc nu-mi mai e foame de mâncare, zise el când o văzu.

Ea se aşeză, şi-i spuse zâmbind:

— Mie, da. Trebuie să ne păstrăm puterile pentru mai târziu.

— Exact asta vom face, spuse Adam aşezându-i în faţă o farfurie.

— Putem vorbi despre Tracy? întrebă Natalie.

Adam se încruntă.

— Dacă trebuie…

— Trebuie. Cred că am găsit slujba perfectă pentru ea.

Adam ridică din sprâncene.

— Ca secretară? Credeam că Dee…

— Nu ca secretară. Deşi este suficient de competentă să fie secretară dacă îşi doreşte asta. Nu, mă gândeam la ceva mai strălucitor.

— Să fie model?

— Da, zise Natalie uşor, aşteptând o reacţie din partea lui.

Dar Adam continuă:

— Nu are niciun fel de pregătire în domeniu.

— Tracy este perfectă ca să fie imaginea ta pentru linia Fantasy Girl, spuse ea pe nerăsuflate, urmărind cum uimirea îşi face loc în privirea lui. E perfectă, Adam, e de o frumuseţe naturală, femeie şi copil totodată. N-am mai

văzut pe nimeni ca ea, adăugă Natalie, simţind că el este pe cale de a accepta ideea.

Natalie chiar credea că Tracy este cea mai indicată figură pentru Fantasy Girl.

— Tracy, spuse Adam gânditor.

— Adam, gândeşte-te la ea ca la o femeie, nu ca la sora ta. Nu ştiu dacă o asemenea carieră ţi se pare potrivită pentru sora ta, dar din punctul meu de vedere, nimeni nu ar fi mai potrivit pentru această slujbă.

— Recunosc că nici nu mi-ar fi trecut prin cap s-o văd ca Fantasy Girl.

— Dar acum ce crezi?

— Cred că ar fi potrivită.

Adam o privi şi zâmbi.

— Mica mea femeie de afaceri. Tocmai ai rezolvat două probleme dintr-o lovitură.

„Trei" gândi Natalie. Dacă îi găsea un model pentru Fantasy Girl, care să nu aibă nimic de-a face cu agenţia ei, poate că el va înţelege că i se dăruise din dragoste şi nu din ambiţie. Era doar un firicel de speranţă, dar suficient pentru ea. Acum îşi putea permite să creadă că poate până la urmă nu îl va pierde.

Natalie plecă cu maşina ei în dimineaţa următoare, pentru că trebuia să ajungă la o întâlnire cu un client.

Trecu mai întâi pe la birou.

— Crezi că te poţi descurca până vin eu? o întrebă pe Tracy după ce îi povesti despre întâlnirea de afaceri care avea loc la sediul firmei clientului.

— Din partea mea poţi lipsi cât ai nevoie, zise Tracy. Mă descurc.

— Dee va fi şocată să vadă cât de bine te-ai descurcat în lipsa ei, îi zise Natalie încurajator.

Tracy zâmbi timid.

— Nu cred că trebuie să se îngrijoreze din cauza

mea. Nu-i un lucru pe care să vreau să-l fac tot timpul.

— Nu-ţi place?

— Foarte mult.

— Şi te-ai mai gândit la posibilitatea de a avea o carieră?

Tracy dădu din cap.

— Mă gândesc de mult la asta, dar Jason nu ar fi de acord.

— N-aş vrea să intervin între voi, spuse Natalie. Dar el este plecat la lucru toată ziua. Ai putea şi tu să faci ceva.

— Mă gândesc la asta.

— Gândeşte-te mai bine, zise Natalie. Mai vorbim când mă întorc.

Întâlnirea dură mai mult decât se aşteptase. Se îngrijoră însă când descoperi că nu era nimeni la birou. Era trecut de douăsprezece şi jumătate, dar era sigură că Tracy n-ar fi plecat la masă fără să o aştepte.

De îndată ce intră în biroul ei înţelese motivul pentru care Tracy nu era. Judith stătea într-un fotoliu. Părea plictisită.

Natalie trânti uşa.

— Ce cauţi aici?

Judith se întoarse cu o mişcare studiată spre ea.

— Frumos mod de-a vorbi cu sora ta mai mică. Mama şi tata vor fi şocaţi.

— Nu vorbim despre mama şi tata acum, sări Natalie.

— Nu?

— Nu. Unde este Tracy? întrebă din ce în ce mai îngrijorată.

— A plecat, zise Judith cu răceală.

— Unde?

Sora ei ridică din umeri.

— Acasă. La prieteni. De unde să ştiu eu?

— Sunt sigură că ştii.

Se aplecă peste sora ei în scaun.

— Ce i-ai spus? Ce-ai putut să-i spui ca să o faci să plece?

— Natalie…

— Spune-mi imediat!

— Bine, zise Judith şi se ridică. I-am spus adevărul. ADEVĂRUL!

— Adică?

— Că Jason este împreună cu mine de câteva luni, că mă iubeşte pe mine şi nu pe ea.

Natalie simţi că leşină.

— I-ai spus asta?

— Da. Era timpul să afle. Era timpul ca farsa asta să se termine. Vreau ca Jason să fie doar al meu.

— Unde e Tracy? întrebă Natalie, neinteresând-o acum ce-şi dorea Judith.

Judith clătină din cap, muşcându-şi buzele.

— A plecat.

— A spus unde se duce? întrebă Natalie impacientată.

— Nu. Uite, nu vreau.

— Puţin îmi pasă ce vrei tu, îi spuse Natalie dezgustată, eşti doar o căţea egoistă şi meriţi toată nefericirea de care o să ai parte. Dar Tracy nu merită aşa ceva. Dacă a făcut vreo prostie.

— Prostie? întrebă Judith ca un ecou, uimită. Vrei să spui. sinucidere?!

— E posibil, zise Natalie. Tocmai i-ai spus că soţul ei nu o iubeşte. Dacă i se întâmplă ceva lui Tracy, Adam Thornton o să-ţi vrea capul.

Şi pe-al ei! Doamne, unde o fi Tracy?

Capitolul 9

Pentru o clipă lui Judith nu-i veni să creadă. îşi reveni însă repede.

— Eşti isterică, îi spuse lui Natalie.

— E evident că nu-l cunoşti pe Adam Thornton!

— Evident nu atât de bine ca tine, punctă Judith, bucurându-se când văzu obrajii roşii ai lui Natalie. Şi nici nu-mi doresc să-l cunosc, continuă ea. E genul care-ţi vrea şi sufletul. Nu la represaliile lui mă refeream, de care nu mă îndoiesc, când ţi-am spus că eşti isterică. Vorbeam de Tracy Dillman. Femeia asta are mai multă stăpânire de sine decât crezi tu. şi ceilalţi.

Natalie se încruntă.

— Vrei să spui că Jason nu voia ca soţia lui să afle de această aventură?

— Nu încă, spuse Judith nesigură. Dar m-am săturat să tot aştept. Şi să nu-mi spui încă o dată că sunt o căţea egoistă, spuse cu voce obosită. Ştiu cu exactitate ce sunt şi ce vreau.

Natalie nu-şi putu stăpâni o strâmbătură de dezgust.

— Ei bine, îl ai pe Jason acum.

— Da, zâmbi Judith, satisfăcută.

— Asta dacă nu îl iartă Tracy. din nou.

Lui Judith îi pieri zâmbetul.

— Din nou?

— Ea ştie de aventurile lui din trecut, exageră Natalie, şi l-a iertat de fiecare dată.

Cu buzele vinete de furie, Judith se îndreptă spre uşă.

— Nu şi de data asta. Te asigur!

De îndată ce Judith ieşi, Natalie lăsă în scaunul din spatele biroului. Se întreba unde ar putea fi Tracy. După ce Judith îi dăduse o asemenea lovitură, şi într-o asemenea manieră, Tracy putea fi oriunde.

Câteva minute căzu pradă propriei sale suferinţe, gândindu-se că Adam va întrerupe orice relaţie cu ea acum. Indirect ea era vinovată de suferinţa surorii lui.

Săraca Tracy. Nu merita ceea ce i se întâmpla, şi nu

era vina ei că era atât de îndrăgostită de un ticălos. Se înfurie din nou la gândul că Judith îi distrusese fericirea, chiar dacă era o fericire construită pe refuzul de a vedea adevărul.

— S-a întâmplat ceva, iubito?

Sări de pe scaun, pălind la vederea lui Adam.

— Adam, şopti Natalie tremurând.

Adam se încruntă îngrijorat şi se apropie.

— Ce s-a întâmplat?

Natalie îşi umezi buzele nervoasă, sigură că Adam ar omorî-o pe loc dacă i-ar spune adevărul.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Mâna ei porni singură. îi mângâie încet trăsăturile feţei, memorând fiecare parte. Doamne, ce mult îl iubea! Ochii i se umplură de lacrimi.

Adam o apucă de braţe şi o scutură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte cu mine! strigă el. Ce s-a întâmplat?

— Ia-mă în braţe, Adam.

Adam o cuprinse în braţe. După câteva clipe o îndepărtă cu blândeţe şi-i spuse.

— Toată dimineaţa am simţit că o parte din mine lipseşte. Acum ştiu care parte.

— Ştii? întrebă ea cu glas stins.

— Partea mea cea mai bună, spuse Adam tandru.

Zâmbetul tremura pe faţa ei.

— Asta înseamnă că ţi-am lipsit?

— Tot timpul, spuse el, şi o luă din nou în braţe. Eşti la fel de importantă ca bătăile inimii. Acum aş muri dacă m-ai părăsi.

Niciodată nu-i mai spusese asemenea lucruri. Aproape că-i spunea că o iubeşte. Dar spusese acum. Asta însemna că este importantă pentru el în acest moment, dar că nu ştie ce va simţi pentru ea mai târziu, peste o lună,

peste câteva zile. Vorbele lui erau determinate de dorinţa pentru corpul ei. Mai târziu, când se va plictisi.

— Natalie, nu mă crezi? întrebă el, văzând că nu-i răspunde.

— Ba da. Şi eu simt la fel, de asta mi-au dat lacrimile. Dar de ce ai venit, Adam? Credeam că ne întâlnim diseară.

Avea nevoie de timp să o găsească pe Tracy, s-o ajute cum putea, şi de asta trebuia să scape de Adam fără să-i trezească suspiciunile.

Adam o tachină.

— Nu voiai să mă vezi?

— Ba da.

— De fapt am venit s-o văd pe Tracy. Nu că nu mi-ar face plăcere să te strâng în braţe.

— Tracy? repetă ea, simţind că se sufocă.

Adam păru că nu observă.

— Unde e? A plecat deja la masă?

— A. da, spuse Natalie repede. A spus ceva şi despre cumpărături.

Adam zâmbi indulgent.

— Nu mă surprinde. Voiam s-o invit la prânz şi să-i spun de Fantasy Girl. Nu vrei să iei tu masa cu mine?

— Nu pot, spuse Natalie retrăgându-se din braţele lui. Nu pot să las biroul gol.

— Închide, spuse el tentant, doar pentru vreo două ore. Natalie ar fi vrut să spună da, îşi dorea să fie cu el, dar gândul la Tracy o îngheţa. Trebuia s-o găsească.

— Nu pot, iubitule, spuse drăgăstos, văzând că el se încruntă. Cineva trebuie să fie aici, şi în plus am foarte mult de lucru.

Adam o sărută.

— Mica mea femeie de afaceri. Te las să lucrezi atunci, n-aş vrea să mă acuzi că te împiedic să munceşti, glumi el.

De îndată ce Adam plecă, Natalie sună acasă la Tracy. Menajera o asigură că doamna Dillman nu este acasă. Nu-i rămânea decât să-l sune pe Jason.

Oare Tracy se dusese să-i confirme dacă Judith spusese adevărul? Asta ar fi făcut ea într-o asemenea situaţie. Dar Jason nu era la birou. Disperată, încercă încă o dată acasă la Tracy.

— Doamna Dillman tocmai a intrat, spuse menajera. Dar nu doreşte să vorbească cu nimeni.

Natalie respiră uşurată. îi ceru femeii s-o anunţe pe Tracy că va veni să o vadă. Şi pentru prima dată de când avea agenţia, închise în timpul zilei.

Când ajunse, văzu maşina lui Adam parcată în faţa casei. Simţi că inima i se opreşte în loc. Trebuia însă să intre şi să se asigure că Tracy este bine.

Menajera părea foarte agitată când îi deschise. În timp ce înainta de-a lungul holului, auzi o uşă trântindu-se. Se întoarse ştiind ce va urma.

Adam o privea cu răceală.

— Eu.

— Înainte de a spune ceva, zise el răspicat, lasă-mă să-ţi spun că implicarea ta în toată povestea asta mă umple de dezgust.

Natalie păli, ochii ei părând mai mari din pricina palorii.

— Implicarea mea? Adam, te rog…

— Te rog! repetă el dispreţuitor. Te rog? îndrăzneşti să mă rogi după tot ce sora ta i-a făcut lui Tracy?

Natalie se clătină sub privirea lui dispreţuitoare.

— Dar eu.

— Am fost la tine la birou, te-am ţinut în braţe, şi în tot timpul ăsta tu ştiai prin ce şoc a trecut Tracy şi totuşi nu ai spus nimic. M-ai minţit, mi-ai spus că este la cumpărături. Aşa cum m-ai minţit de la început. Ştiai că nu

vreau să mă culc cu tine până când nu clarific problema lui Tracy. Dar tu nu puteai aştepta, nu? Oh, nu. trebuia să mă seduci până în momentul când

Jason se despărţea de Tracy. Ochii lui erau plini de dezgust. Nu eşti cu nimic mai bună decât sora ta.

Natalie reacţionă ca şi cum ar fi lovit-o.

— Adam, nu.

— Ce sperai să obţii culcându-te cu mine? Credeai că atunci când sora ta o va face ţăndări pe Tracy eu voi fi atât de captivat de tine şi de corpul tău încât să nu-mi pese?

Îngheţă sub duritatea acuzaţiilor.

— Adam!

— Pentru că nu sunt, continuă el, fără s-o lase să spună ceva. M-am bucurat de timpul pe care l-am petrecut cu tine, dar nicio femeie nu va fi vreodată mai importantă pentru mine decât fericirea surorii mele. M-ai minţit şi m-ai înşelat, şi n-am să uit prea curând asta, spuse el cu răceală.

Mâinile ei se uniră a implorare.

— Nu aveam nici cea mai vagă idee de intenţia lui Judith de a vorbi cu Tracy.

— Nu? Adam ridică o sprânceană, în semn de neîncredere. Din câte am înţeles de la Tracy, sora ta ştia că ea va fi la agenţie. S-a dus acolo ştiind ce are de făcut.

Natalie tremura puternic.

— Nu i-am spus lui Judith că Tracy este la agenţie!

— Nu?

— Nu! Când aş fi putut s-o fac? Am fost cu tine tot timpul.

— Da. Dar nu ai obţinut nimic. Ai fost de acord să mă ajuţi în ceea ce o priveşte pe Tracy, de dragul agenţiei, şi te-ai culcat cu mine din acelaşi motiv.

— Nu! spuse Natalie dându-se un pas înapoi. Cele mai rele temeri ale ei deveniseră realitate.

— O, ba da. te ghidezi după aceleaşi principii ca şi sora ta. Dacă celelalte mijloace dau greş, îţi foloseşti corpul.

Natalie nu realiză că se mişcă, mâna ei fiind mai rapidă decât puterea ei din acel moment de a conştientiza. îşi dădu seama de ce a făcut doar în momentul în care văzu urmele degetelor ei pe obrazul lui. Furia îşi făcu loc în ochii lui albaştri, şi cu o răceală calculată, Adam o plesni peste faţă. Natalie închise ochii în momentul impactului, fără să simtă durerea. Dispreţul lui Adam era cu mult mai greu de suportat.

Deschise ochii, goi acum de orice urmă de viaţă, şi văzu durerea care apăruse pe chipul lui Adam. Ştia că deşi nu o iubea, o plăcuse şi o dorise.

— Vreau s-o văd pe Tracy, spuse Natalie.

— Niciodată, îi răspunse el.

— Trebuie să-i explic…

— Îi voi explica eu tot, urlă el.

Natalie roşi.

— Vei fi părtinitor.

— Poţi să pariezi! Te-am subestimat, Natalie, am crezut că eşti doar o femeie rece de afaceri şi o amantă pasionată. Dar am greşit. Eşti o amantă rece şi calculată.

— Cum poţi? spuse ea şocată. Cum poţi măcar gândi aşa ceva?

— Fac mai mult decât să gândesc.

— Şi nu mă laşi s-o văd pe Tracy?

— Nu!

Violenţa răspunsului o duru ca o lovitură fizică.

— Măcar spune-mi dacă este bine.

— Tu ai fi?

— Nu, admise ea tremurând.

— Nici Tracy. Şapte ani l-a iubit şi a avut încredere în el. Tracy este în camera ei şi plânge. Ar fi trebuit să prevăd

ce se va întâmpla când Judith m-a ameninţat, dar eram mult prea preocupat de tine.

— Adică ai plănuit de la început relaţia noastră? întrebă ea neîncrezătoare.

— Doar nu credeai că ideea ţi-a aparţinut în totalitate.

— Eu…

— Dorinţa pe care o simţeam pentru tine m-a făcut să-ţi subestimez sora, şi în ultima săptămână am fost incapabil să mă gândesc la altceva decât la tine.

Natalie ştia cât de mult îl costă să admită asta, şi în ciuda tuturor acuzaţiilor şi lucrurilor spuse, expresia ei se îndulci.

— Adam, iubitule.

El se feri, respingându-i mâna.

— Dar acum mi-a trecut. Tracy este cel mai important lucru pentru mine.

— Dar este importantă şi pentru mine. Adam, nu am ştiut ce să fac când am aflat ce făcuse Judith. îl privi implorându-l. Apoi ai venit tu, şi.

— Şi te-ai hotărât să mă minţi, continuă el cu răceală. Tracy mă aştepta la birou, în pragul unei crize de nervi. Poţi să-i spui surorii tale că e terminată. Tracy încă îl mai vrea pe ticălos, şi de data asta o să mă asigur că n-o să mai calce strâmb. Nici măcar n-o să respire fără permisiunea mea.

Natalie îşi umezi nervoasă buzele. Ştia că Adam nu exagerează. Judith ieşise din viaţa lui Jason pentru totdeauna.

— Şi noi? întrebă ea.

— Noi? Nu a existat vreodată un noi, Natalie. Am crezut că poate va fi ceva pentru scurt timp, dar orice nebun se poate amăgi când îşi doreşte ceva suficient de mult. Şi eu te-am dorit. Ţi-am dorit trupul atât de mult,

încât aş fi fost capabil de orice pentru a-l avea.

— Şi acum că l-ai avut, nu-l mai doreşti, zise ea cu amărăciune.

— Exact, spuse el răspicat. Acum nu-l mai doresc.

— Atunci ar fi mai bine să plec, spuse Natalie încet, simţind că i se face rău.

— Da.

— Transmite-i lui Tracy dragostea mea şi spune-i că-mi pare rău.

— Chiar îţi pare? o luă el în derâdere, cu duritate.

— Cum poţi să te îndoieşti? întrebă ea şocată.

— Mă îndoiesc de multe în ceea ce te priveşte, ba chiar şi de sănătatea mea mentală. Am fost orbit.

— Atunci, ne spunem adio? întrebă Natalie.

Ochii ei păreau imenşi pe chipul palid.

— Da.

Brusc, Adam o trase spre el şi o sărută cu furie, un sărut mai dispreţuitor decât cuvintele. Apoi o împinse cu brutalitate.

— Adio, Natalie, sper să nu te mai văd niciodată.

Ea se clătină ca şi cum ar fi lovit-o din nou, şi se îndepărtă împleticindu-se spre uşă. Fără să se mai întoarcă spre el, îi spuse sugrumată de lacrimi:

— Transmite-i lui Tracy mesajul meu.

Dar el nu-i mai răspunse.

Cu tăcerea ultimelor clipe în minte, ea se îndreptă spre casă. Şi în această tăcere îşi petrecu toată după amiaza.

Reflexele o ajutară să facă lucrurile obişnuite: să lucreze puţin, să-şi gătească ceva pentru cină, şi chiar să mai schimbe programele la televizor, cu care îşi petrecu seara. În tot acest timp nu-şi permise nici măcar pentru o clipă să se gândească la Adam. îi era teamă că dacă va claca, nu-şi va mai putea reveni. Mintea ei era amorţită şi

voia să rămână în această stare cât mai mult posibil. îşi alungă recentele amintiri care, fie că voia sau nu, pluteau prin apartament. Adam plecase de dimineaţă de acolo, şi ea trebuia să pretindă că trecuse foarte mult timp. Suficient ca să-l uite.

Când soneria de la intrare sună, ea se ridică în capul oaselor, împietrind aşa. Oare era Adam? Venise ca s-o facă să sufere şi mai mult? Ştia că n-ar mai rezista încă unui şuvoi de acuze.

Dar dacă era el, nu-i va fi prea uşor să scape. Soneria suna întruna.

Palidă, deschise. În uşă stătea un chip la fel de palid, atâta doar că era palid de furie.

— Unde e? întrebă Jason, împingând-o ca să poată intra. E aici? continuă, în timp ce trecea dintr-o cameră într-alta, căutând.

Natalie îl urmă, privindu-l uimită cum caută în fiecare cameră.

— Tracy?

— Nu, nu Tracy, ţipă el, Judith, e aici?

Ea ridică din umeri.

— Vezi şi singur că nu-i aici.

— Da, oftă el nerăbdător. Ai idee unde-ar putea fi?

— Acasă la ea, presupun.

— Am fost deja acolo, spuse Jason furios. A fost primul loc unde am căutat-o. Nu-i acolo şi s-ar părea că nu a fost toată noaptea.

Natalie se încruntă.

— De unde ştii?

— Am o cheie.

— A, da, zise ea roşind. Ei bine, nu-i aici.

— Dar e sora ta, trebuie să ştii unde ar putea fi.

— Tu eşti amantul ei, ştii unde e? spuse ea, supărată.

O apucă de braţ, scuturând-o cu violenţă, în timp ce o

privea de sus.

— N-o face pe deşteapta cu mine, Natalie. Nu am timp de pierdut. Am reuşit să mă strecor o clipă din casă cât timp doarme Tracy şi Adam s-a dus să se schimbe. Dacă nu sunt acasă când se întoarce el.

— Te omoară, continuă ea sec.

— Asta dacă am noroc! Aşa că spune-mi, unde e Judith?

— Nu am nici cea mai vagă idee, spuse ea cu sinceritate. Credeam că e acasă.

— Ţi-am spus că nu e!

— Atunci nu ştiu unde e! sări ea, exasperată. Şi e puţin probabil să vină aici.

— Te-ai jucat iar de-a puritana soră mai mare? întrebă el, zgâlţâind-o.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! îi ordonă calmă.

Jason îi dădu imediat drumul, şi începu să murmure ca pentru sine:

— Ştiam că nu trebuie să mă încurc cu ea, ştiam că-mi va provoca necazuri.

— Atunci de ce ai făcut-o?

— Pentru că nu pot să trăiesc fără ea. Sunt obsedat de ea!

— Şi soţia ta?

— O iubesc.

— Ai un fel ciudat de-a o demonstra, zise Natalie.

— Vezi-ţi de treburile tale!

— E şi treaba mea. Din cauza ta şi a lui Judith, a devenit şi treaba mea.

— Şi Adam? o tachină el obraznic. A devenit şi el treaba ta?

Ea roşi.

— Relaţia mea cu Adam nu te priveşte.

— Vrei să spui că mai există o relaţie? întrebă el

batjocoritor. Vorbele lui Adam pot tăia ca un cuţit, atunci când vrea.

— Ai simţit-o pe propria ta piele?

— Da. Şi cred că şi tu!

— De ce vrei să o vezi pe Judith? schimbă ea subiectul.

— Tu de ce crezi?

Natalie dădu din cap.

— N-am idee!

— Nebuna aproape că mi-a ruinat viaţa.

— Vei rămâne cu Tracy, atunci?

— Nu şi dacă Judith îmi poate asigura confortul cu care sunt obişnuit. Şi nu poate.

Natalie se bucură pentru Tracy, dar îi fu milă de sora ei. Jason se dovedise a fi egoistul care ea prorocise că va fi. Niciodată nu intenţionase să-şi părăsească soţia pentru Judith, mai ales că aceasta era pentru el şi mijloc de menţinere a unui standard de viaţă.

Jason zâmbi, un zâmbet lipsit de umor.

— Nu fi atât de şocată, Natalie. Nu eşti mai bună decât mine. Săracul Adam! Ce lovitură pentru orgoliul lui să descopere că nu eşti decât o altă oportunistă. Cred că te urăşte pentru asta!

Cu fiecare cuvânt al lui ea devenea mai palidă. Dar îşi păstră demnitatea.

— Vrei, te rog, să pleci acum?

— Fii liniştită, plec. Dacă o vezi pe Judith.

— O să-i spun că o cauţi.

— Poţi să-i spui chiar mai mult. Spune-i să stea departe de mine pe viitor, spune-i că totul s-a terminat între noi!

Natalie îl privi dezgustată.

— Nu voi face eu partea murdară.

— Bine, nu te osteni. O să-i spun chiar eu, zise el, şi

ieşi trântind uşa.

Unde era Judith? Nu era stilul ei să dispară fără o vorbă.

Când auzi iar sunetul soneriei, speră că e Judith. Avea destule pe cap, nu trebuia să se mai îngrijoreze şi cu dispariţia surorii sale.

Deschise şi oftă mulţumită. Era Judith, arătând la fel de stăpână pe sine ca întotdeauna.

— Arăţi teribil, Natalie, spuse critic. Doar n-o să te laşi afectată de toate astea?

— Astea? întrebă Natalie uimită, neînţelegând atitudinea surorii ei.

— Toată afacerea cu Tracy.

— „Afacerea" e aventura ta cu soţul ei.

— Da, da. Tocmai de asta am dormit la nişte prieteni, ca să-i las timp lui Jason să se calmeze. S-a supărat foarte tare ieri pentru că am pus capăt farsei.

— Am noutăţi pentru tine, zise Natalie, e încă supărat.

— De unde ştii? întrebă sora ei imediat. L-ai văzut?

— Tocmai a plecat.

— Şi e încă supărat? Slavă Cerului că nu l-am întâlnit. Natalie se apropie de ea şi o privi cu blândeţe.

— N-ai câştigat nimic, Judith, îi spuse încet.

— Ce vrei să spui?

— Rămâne cu Tracy.

— Nu! aproape strigă Judith.

— Ba da. Mi-a spus chiar el.

Ochii lui Judith sclipiră îndârjiţi.

— Mai vedem noi! Jason nu ştie ce e bine pentru el.

— Şi tu ştii? întrebă Natalie.

— Da, zise sora ei sigură. EU!

— Judith, dă-i drumul. Nu e al tău şi nici nu va fi. Adam este un om puternic…

— A, da, amantul tău!

— Nu mai e, murmură Natalie.

— În cele din urmă n-a putut suporta că-mi eşti soră, nu? E un tâmpit.

— Judith!

— Dumnezeule! exclamă sora ei când văzu cât de palidă e. Tu eşti îndrăgostită de el!

Natalie roşi, dar o privi în ochi şi zise cu onestitate.

— Şi de ce nu? Dacă tu poţi iubi un bărbat ca Jason Dillman, eu de ce n-aş putea iubi un bărbat cinstit ca Adam Thornton.

— Alegerea ta, te priveşte. Oricum puterea lui Adam nu mă sperie. Jason nu a fost niciodată sub papucul lui şi nici nu va răbda să fie. Iar eu o să-l aştept.

— Credeam că tocmai pentru că erai sătulă să tot aştepţi ai provocat tot scandalul, îi aminti Natalie cu amărăciune.

Era evident că sora ei chiar îl iubea pe Jason, cu toate defectele lui. Din nefericire pentru ea, un final fericit nu era posibil.

— Apropo, adăugă Judith cu indiferenţă, i-am sunat pe-ai noştri părinţi astă-noapte şi le-am spus totul.

— Dumnezeule! exclamă Natalie.

— Da, zâmbi sora ei.

— Ce. ce au spus?

— S-au purtat minunat, au fost foarte înţelegători. Fruntea sus, Natalie, poate după ce se va calma, Adam va înţelege cât de prost a fost.

Natalie căzu într-un fotoliu după ce sora ei plecă. Era şocată de sângele rece al surorii sale. O parte din ea se îndoia totuşi că Judith le spusese tot adevărul părinţilor.

— Pot intra? auzi o voce timidă. Uşa era deschisă.

— Tracy! exclamă Natalie, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Din pricina palorii frumuseţea tinerei femei sporea

sentimentul de fragilitate care plutea de obicei în preajma ei. Brusc Natalie îşi dădu seama că sora ei tocmai ieşise.

— O, Doamne, Judith…

— V-am auzit vorbind şi am aşteptat până când a plecat, spuse Tracy, privind în pământ.

Natalie tremura.

— Ai auzit ce-am vorbit?

— Da, aprobă Tracy, dând din cap. Am auzit tot ce-aţi spus despre Jason.

Natalie îşi umezi nervoasă buzele şi se ridică în picioare.

— Judith nu vorbea serios. Vrea doar să provoace necazuri. Şi Jason n-o să te părăsească niciodată.

— Nu?

— Nu, zise Natalie sigură, pentru că era convinsă că de acum încolo Adam va avea lucrurile sub control.

— Sper că te înşeli, Natalie. Dumnezeule, sper că te înşeli!

Natalie clipi, nemaiînţelegând nimic.

— Da?

— Da, spuse Tracy epuizată. Dacă trebuie să mai trăiesc o zi cu Jason, sunt sigură că-mi pierd minţile.

Capitolul 10

Natalie păli, privind-o consternată.

— Tracy?!

— Pot să iau loc? întrebă cealaltă femeie, tremurând.

— Sigur că da. O să închid uşa. Se îndreptă spre uşă, şi apoi aşteptă un pic, lăsându-i timp lui Tracy să-şi revină.

Tracy părea foarte hotărâtă, când Natalie se întoarse.

— Am vorbit serios, Natalie, nu suport să mai trăiesc nici măcar o oră cu Jason.

Natalie o privea şi nu ştia ce să spună.

— Adam crede că ar trebui să continui să trăiesc cu el.

— Adam crede asta? întrebă Natalie. Ştia că dacă ar fi fost după Adam, Jason ar fi părăsit de mult ţara.

— Da, confirmă Tracy. A trebuit să aştept să plece ca să pot pleca şi eu.

Săracul Adam, se părea că întreaga familie Dillman dezertase în momentul în care el se întorsese cu spatele.

— Sunt sigură că te înşeli în ceea ce-l priveşte pe Adam, zise ea blând. El nu vrea decât ca tu să fii fericită.

— Cu Jason? Cum ar putea o femeie să fie fericită cu el? E crud şi egoist, şi eu. eu îl urăsc! sfârşi Tracy, şi îşi îngropă faţa în mâini.

După câteva momente continuă.

— Am încercat, Natalie, am încercat din răsputeri. Dar nu mai pot suporta. Dacă Adam mă va obliga să mă întorc la el, cred că voi muri.

— N-o să facă asta, zise Natalie. Dacă tu nu vrei, n-o să-ţi ceară asta. El nu vrea decât ce vrei tu, Tracy.

— Dar ieri a spus că-l va face pe Jason să rămână cu mine.

— Numai pentru că crede că asta îţi doreşti tu.

Tracy scutură capul cu putere.

— Nu. Niciodată!

Natalie se aşează lângă ea şi o încurajă să vorbească, să se descarce. Era clar că nu mai vorbise cu cineva despre căsnicia ei. Se dovedi că în pofida eforturilor lui Adam, ea ştiuse întotdeauna de aventurile lui Jason, şi că ultima, cu Judith, nu era o surpriză.

— Sora mea e o căţea, zise Natalie.

— Nu fi prea dură cu ea. Jason poate fi cu adevărat fermecător atunci când vrea.

— De ce nu l-ai părăsit mai de mult? întrebă Natalie. Era întrebarea care-i stătuse pe buze de la început.

Tânăra femeie ridică din umeri, oftând.

— L-am înfruntat pe Adam ca să mă pot căsători. El a

avut întotdeauna grijă de mine de când au murit părinţii noştri. N-am realizat că pe Jason îl atrăgeau de fapt banii mei.

— Ar trebui să ai mai multă încredere în frumuseţea ta.

— Nu, Jason a avut dintotdeauna gusturi costisitoare, şi fiind soţul meu şi le-a putut permite.

— Încă nu mi-ai spus de ce nu l-ai părăsit mai devreme.

— Adam.

— Adam?

— Nu puteam să-l dezamăgesc. O făcusem deja când m-am măritat cu Jason, dacă mai şi divorţam, l-aş fi rănit prea tare.

— Draga mea, nu-i adevărat.

— Ba da, zise încet Tracy. Mi-am dat silinţa dar acum nu mai pot. Crezi că aş putea rămâne la tine?

Natalie nu ezită.

— Mă bucur că ai venit la mine, zise mângâind-o pe Tracy. Am încercat să te văd seara trecută.

— Mi-a spus Adam. De asta am avut curaj să vin. Măcar pentru câteva zile, Natalie. Sunt atât de obosită.

— Atunci trebuie să dormi. Mai vorbim când te trezeşti.

— Mulţumesc, zise Tracy recunoscătoare. Nu aveam pe nimeni altcineva. Eşti atât de bună cu mine.

Natalie o privi cum se întinde şi adoarme pe dată. Închise uşa uşor.

Săraca Tracy, cât de mut suferise. Se hotărî să-l sune pe Adam.

— Adam, poţi veni la mine?

— Natalie? întrebă el.

— Da.

— Nu am timp să vorbesc cu tine acum. Tracy a

dispărut.

— Nu, e aici, zise ea încet.

— Acolo? întrebă el neîncrezător.

— Da, ştii.

Dar la celălalt telefon nu mai era nimeni.

Peste câteva minute el era la uşă. Natalie îl aştepta în faţa uşii, ca să n-o trezească pe Tracy cu soneria.

Arăta obosit, mai dărâmat decât Tracy. Ar fi vrut să-i mângâie chipul, dar ştia că el n-ar accepta un asemenea gest de tandreţe.

Privirea lui se îndreptă spre ea, o privire de gheaţă, plină de dezgust.

— Ai spus că Tracy e aici, zise acuzator.

— Este. Doarme acum. Nu, Adam! îi ordonă cu duritate când văzu că se îndreaptă spre dormitor. Nu o deranja acum. Are nevoie de odihnă.

— Aici?

Ea roşi când auzi dispreţul din vocea lui.

— A venit aici pentru că avea nevoie să vorbească cu cineva.

— Cu tine?

— Da, cu mine, se înfurie Natalie. îmi pare rău că eşti obligat să mă vezi, îi aminti cu amărăciune propriile cuvinte. Sora ta nu mă acuză de nimic. De fapt, ea.

— Da? întrebă el, văzând că se opreşte.

Natalie îi ocoli privirea pătrunzătoare.

— O să-ţi spună chiar ea.

— Ce? zise el apucând-o brutal de braţ.

Ea îi înfruntă privirea.

— Nu pot.

— De ce?

— Pentru că nu e problema mea. îşi umezi buzele şi continuă. Ascult-o, Adam.

— Asta ce vrea să însemne? strigă el. Întotdeauna o

ascult.

— Nu fi atât de sensibil, Adam. Nu am vrut să te critic. Dar între voi e o lipsă de comunicare. Cumva, lucrurile s-au încurcat.

— Cum?

— Va trebui să aştepţi să se trezească Tracy.

— Şi asta când va fi?

— După cât de obosită era, nu prea curând. Peste câteva ore.

Adam îşi dădu drumul într-un scaun.

— Şi tu pari la fel de obosit. Dacă vrei poţi dormi pe canapea.

El ridică ochii.

— De ce faci asta?

Ea zâmbi trist.

— Că sunt hotel pentru familia ta?

— Da.

— Am fost recepţioneră într-o reclamă, când eram mai tânără. Sau poate că-mi place să mă pedepsesc.

— Aşa şi trebuie!

Natalie îi întoarse spatele. Ce rost mai avea discuţia asta? Orice discuţie între ei doi.

Adam se întinse, şi la fel ca sora lui, adormi rapid. Natalie se aşează pe un scaun, şi îl privi vreme îndelungată. îi memora fiecare trăsătură. Ştia că e ultima dată când o poate face.

Peste o oră el se trezi şi-i ceru un whisky. O urmă în bucătărie.

— Natalie, cred că trebuie să vorbim.

— Ai spus deja tot ce aveai de spus.

— Eu, da, dar nu ţi-am dat voie să spui nimic. Cred că e posibil să fi greşit.

— Crezi? zise ea tristă.

— Nu ştiu ce să spun.

— Adam!

Amândoi s-au întors la auzul micului ţipăt. Palidă, Tracy stătea şi îi privea împietrită. După ce îi aruncă o privire acuzatoare lui Natalie, fugi în dormitor.

— Du-te să vorbeşti cu ea, îl încurajă Natalie. Ai răbdare, şi las-o pe ea să vorbească.

Adam o privi mut şi se îndreptă spre dormitor.

Când se întoarse era alb ca varul. Fără să-l întrebe nimic, Natalie îi întinse o ceaşcă de cafea.

El o luă tremurând, şi nu observă când ea îi turnă o cantitate serioasă de whisky în cafea.

— Nu aveam nici cea mai vagă idee, murmură el. Nu pot să cred. Şapte ani!

Durerea îl tortura. O privi năucit pe Natalie.

— Nu va mai trebui să-l vadă pe Jason vreodată în viaţă. O voi duce la o mătuşă în provincie până când se termină totul.

Tracy intră în bucătărie. Fără un cuvânt o îmbrăţişa pe Natalie. Adam se întoarse cu spatele. Apoi plecară.

Rămasă singură, Natalie se gândi că relaţia lor, a ei şi a lui Adam, avusese tot atâţia sorţi de izbândă ca şi căsnicia lui Tracy. Era nevoie de mai mult. Era nevoie de dragoste.

Era trecut de zece seara când auzi soneria. Deschise sperând să fie el, şi aşteptându-se de fapt la o vizită neplăcută, a lui Jason.

Adam stătea în uşă şi părea foarte încurcat. îl invită înăuntru cu un gest.

— Cum se simte Tracy? întrebă de îndată ce luară loc, la distanţă unul de celălalt.

— Ciudat, dar e foarte liniştită. Va dura ceva timp până când îşi va reveni după căsătoria cu Jason, dar cred că o va face în cele din urmă.

— Sunt sigură, îl încurajă Natalie.

— Am fost să-l văd pe Jason. Mi-a făcut o plăcere nebună să-i spun ce simte Tracy pentru el în realitate.

— Şi?

— E absolut şocat. Era sigur că-l iubeşte. Ca şi mine, adăugă cu durere.

— Crezi că se va întoarce la Judith acum?

— N-are decât, îi scăpă lui Adam. Te deranjează? într-un fel sunt făcuţi unul pentru celălalt.

— Ai dreptate, oftă Natalie. Merită unul pe celălalt.

— Şi noi? Noi ne meritǎm unul pe celălalt?

Natalie se ridică şi se întoarse cu spatele. Adam veni lângă ea şi o cuprinse în braţe.

— Te rog, nu-mi întoarce spatele. Niciodată să nu-mi întorci spatele.

— De ce nu? zise Natalie cu amărăciune întorcându-se. Tu ai făcut-o.

— O, Doamne! exclamă el cu durere. Da, admise el, am făcut-o. Dar pentru prima dată în viaţă eram îndrăgostit, şi n-am ştiut să fac faţă acestor sentimente. Nimeni nu mi s-a dăruit ca tine. N-am ştiut cum să am încredere în tine şi cum să-ţi accept dragostea. Apoi, cu povestea asta cu Tracy. m-am simţit trădat.

Natalie tremura atât de tare încât nu putea vorbi.

— Îndrăgostit?

— Da, suspină el. Te iubesc atât de mult încât nu mai pot gândi.

— E pentru prima dată când îmi spui asta.

— Mai întâi trebuia să mă asigur că mă iubeşti. Dar o spun acum. Te iubesc, Natalie, şi nu pot trăi fără tine. Ştiu că te-am rănit, dar. mă poţi ierta?

Natalie îl privea, răvăşită de atâtea emoţii. Văzând că nu răspunde, Adam se retrase.

— Atunci poate ar fi mai bine să plec.

— Mă iubeşti suficient de mult ca să te căsătoreşti cu

mine? Adam o privi uimit, apoi zâmbi.

— Mă ceri în căsătorie?

— A. sigur că nu, voiam doar.

Adam izbucni în râs.

— E în regulă, domnişoară orgolioasă, o să te cer eu. Veni lângă ea şi o privi serios în ochi.

— Natalie, vrei să te măriţi cu mine?

Ea îi sări în braţe şi-l acoperi cu sărutări.

— Da, da, da!

Adam o strânse în braţe impresionat.

— Dumnezeule, mi-am găsit fata de vis!

— Vrei să spui că nu accepţi ideea mea ca Tracy să fie Fantasy Girl, şi vrei să fiu eu?

Adam râse.

— Nu, vreau să spun că tu eşti o fată de vis, dar a mea, numai a mea!

Sfâr [it